

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. — 725

Ἔτος ΛΑ'.

12 Ἀπριλίου 1976 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φύλλου Δρχ. 5.—

Γραφεῖα Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι Τ. 147

Τηλ. 628.280

Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας. Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν τελετὴν.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

«Οὐρανοὶ μὲν ἐπαύτως εὐφρανέσθωσαν, γῆ δὲ ἀγαλλιάσθω, ἑορταζέτω δὲ κόσμος, ὁρατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος· Χριστὸς γὰρ ἐγγίγερται, εὐφροσύνη αἰώνιος».

(Κανὼν Πάσχα, Ὁδὴ Α', Τροπάριον γ')

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ περιπόδητα,

Χαιρετίζων ὑμᾶς μὲ τὸ κοσμοχαρμόσυνο διάγγελμα: ΧΡΙΣΤΟΣ ἈΝΕΣΤΗ, εὐχαίρει ἐκ ἐσθλῶν, ὅπως ἡ ἀνεκλάλητος χαρὰ καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Ἀναστάντος Σωτῆρος ὑμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ πάντα νοῦν ὑπερέχουσα, εἶναι ἀναφαίρετοι ἀπὸ τὰς καρδίας πάντων ὑμῶν!

Χαίρομεν, τέκνα μου ἀγαπητὰ, χαίρομεν καὶ πανηγυρίζομεν, σκιρτῶμεν καὶ μεθύομεν μέθην πνευματικὴν, θανάτου ἑορτάζοντες νέκρωσιν, ἄδου τὴν καθαίρεσιν καὶ ἀπαρχὴν ἄλλης βιοτῆς, αἰωνίου! Ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρὰ τῆς Κυριακῆς τοῦ Θείου Πάσχα εἶναι βασιλεὺς καὶ κυρία, ἑορτὴ ἑορτῶν καὶ πανηγυρίς πανηγυρίων, διότι ἐκ θανάτου πρὸς ζωὴν καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανὸν Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμᾶς διεβίβασεν! Συνεορτάζομεν μεθ' ἅπαντος τοῦ κόσμου, «ὁρατοῦ τε καὶ ἀοράτου», διότι «ἡ χρονία τοῦ διαδόλου κατελύθη τυραννίς· ὁ θάνατος ἐσθλάσθη· ὁ ἰσχυρὸς ἐδέθη· τὰ σκεύη αὐτοῦ διηρπάγη· ἡ ἁμαρτία ἀνῆρέθη· ἡ κατὰρα κατελύθη· ὁ Παράδεισος ἠνεώχθη· ὁ Οὐρανὸς βάσιμος (προσιτός) γέγονεν· ἄνθρωποι Ἀγγέλοις ἀνεμίγησαν· τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ ἦρθη· τὸ θειγγίον περιῆρθη (τὸ τεῖχος κατηδαφίσθη)! (Ἱερὸς Χρυσόστομος).

Χριστὸς Ἀνέστη, τέκνα μου πνευματικά, καὶ ἀνοίξας τὸν δρόμον πρὸς τὸν Οὐρανόν, «ἐγένετο ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων» καὶ καλεῖ ἡμᾶς νὰ ζῶμεν «ἐν καινότητι ζωῆς», «μηκέτι ἑαυτοῖς, ἀλλὰ τῇ ὑπὲρ ὑμῶν ἀποθανόντι καὶ ἐγερθέντι», διότι «τὰ ἀρχαῖα παρῆλθεν, ἰδοὺ γέγονε καινὰ τὰ πάντα!» Ὡς χαρὰ, ὦ εὐφροσύνη οὐράνια, ὦ θαῦμα θαυμάτων! «Σήμερον ἐν γῇ χαρὰ· σήμερον ἐν οὐρανῷ χαρὰ· εἰ γὰρ ἐνός ἁμαρτωλοῦ ἐπιστραφέντος, χαρὰ ἐπὶ γῆς καὶ οὐρανοῦ, πολλῶ μᾶλλον, τῆς οἰκουμένης ἀπάσης ἐξαρπασθείσης τῶν χειρῶν τοῦ Διαδόλου, χαρὰ ἔσται ἐν οὐρανῷ· νῦν σκιρτῶσιν Ἀγγελοὶ νῦν χαίρουσιν Ἀρχάγγελοι· νῦν τὰ Χερουβείμ καὶ τὰ Σεραφίμ μεθ' ὑμῶν ἑορτάζει τὴν παρούσαν ἑορτήν!» (Ἱερὸς Χρυσόστομος).

Δὲν δυνάμεθα ὅμως νὰ κρύψωμεν ἐντὸς αὐτῆς τῆς παγκοσμίου χαρᾶς ἐκ τῆς ἀνακαινίσεως τῶν πάντων τὴν λίαν θλιβεράν ἀλήθειαν, τὴν ἀλήθειαν ὅτι τὸν ἐπινίκιον ὕμνον τῆς ἀπολυτρώσεως ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς ἁμαρτίας δὲν φάλλουν δυστυχῶς πάντες ὁμοῦ οἱ ἄνθρωποι καὶ οἱ Χριστιανοί. Θρησκευτικὰ καὶ πολιτικὰ ἔριδες, διασπάσεις, φιλαυτίαι καὶ πάσης μορφῆς συμφοροντολογίαι ἐπιπωροῦν εἰς τὸ στερέωμα μελανὰ νέφη ὁσημέραι καὶ αὐξανόμενα, ἅτινα εἶναι ἔτοιμα νὰ

συγκρουσθῶν μὲ ἀπρόδλεπτα ἀποτελέσματα. Ἡ φιλότατη ἡμῶν Πατρίς, εὐρισκομένη εἰς τὸ ἐπίκεντρον τοῦ διεθνoῦς ἐνδιαφέροντος, δυστυχῶς (δι' ἡμᾶς) εἶναι πνευματικῶς ἀπροετοίμαστος νὰ ἀντιμετωπίσῃ τοὺς ἐξωτερικοὺς ἐχθροὺς ἐφ' ὅσον τὸ ἐσωτερικὸν αὐτῆς ἐμφανίζεται διχασμένον λόγῳ τῆς ἀποστασίας ἀπὸ τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ καὶ τὰς Πατερικὰς Παραδόσεις. «Τῶν Ἀποστόλων τὸ κήρυγμα καὶ τῶν Πατέρων τὰ δόγματα» θεωροῦνται δευτερεύουσαι ὑποθέσεις τοῦ παρελθόντος, ἡ δὲ ἠθικὴ ἐκλυσις ἔχει μεταβάλλει τὸ πρόσωπον τῆς πάλαι ποτὲ σεμνῆς Ἑλλάδος. Ὡς ἤθῃ! Ὡς καιροί! Πῶς καὶ ποίους θὰ ἐλευθερώσῃ ἐκ παντοίων κινδύνων ἡ Ὑπέρμαχος Στρατηγὸς, ἡ Ἀνώφευτος Νύμφη Θεοτόκος;

Ἄλλ, ὅμως μὴ θρηνησώμεν, μὴ ἀπελπισθώμεν, λέγοντες «τίς ἀποκλιθεὶς ἡμῖν τὸν λίθον;». Σήμερον, ὅτε πᾶσα ἡ κτίσις ἀγάλλεται καὶ χαίρει, ὥς μεταφέρωμεν τοῖς πᾶσι μὲ ἄγνόν ἐνθουσιασμόν τὸ θεῖον κήρυγμα τῆς φιλίας καὶ γλυκυτάτης φωνῆς τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, τὸ κήρυγμα τῆς μετανοίας καὶ ἐπιστροφῆς. Ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ ὁ ἅγιος, «ἀγαλλομένη ποδὶ», ὥς αὐξήσῃ τὴν ἀγάπην διὰ τοὺς καθ' ἡμέραν καὶ περισσότερον ἀπομακρυνόμενους τῆς πατρῴας εὐσεβείας ἀδελφοὺς ἡμῶν, ὥς προσθέσῃ δάκρυα ἐπὶ δακρύων, ἵνα ὁ Νικητὴς τοῦ θανάτου ἀποτρέψῃ βουλὰς ἐθνῶν καὶ χάρισται εἰρήνην τῷ κόσμῳ παντὶ καὶ ἐνότητα ἐν τῇ ἀληθείᾳ Αὐτοῦ, ἵνα γίνωσι πάντες μία ποίμνη μὲν ἔνα Ποιμένα, τὸν συνάναρχον Λόγον Πατρί καὶ Πνεῦματι, τὸν ἐκ Παρθένου τεχθέντα εἰς σωτηρίαν ἡμῶν, τὸν εὐδοκήσαντα σαρκὶ ἀνελθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ καὶ θάνατον ὑπομείναι, τὸν ἐγειρόντα τοὺς τεθνεώτας ἐν τῇ ἐνδόξῳ Ἀναστάσει Αὐτοῦ. Ὡς πρέπει πᾶσα δόξα τιμὴ καὶ προσκύνησις νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Διάπυρος πρὸς ἀναστάντα Κύριον εὐχέτης

Ὁ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος

Ἀρχιεπίσκοπος Αὐξεντίος

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ καθ' ἡμᾶς Ἱερὰ Σύνοδος, καθηκόντως καὶ πρὸς ἄσιν τυχόν παρερμηνειῶν, δηλοποιεῖ διὰ τῆς παρούσης ὅτι, οὐδὲν δημοσίευμα δεσμεύει ταύτην ἢ ἀπῆχει τὰς ἀπόψεις αὐτῆς, ἐφ' ὅσον δὲν ἔτυχε τοῦτο, πρὸ πάσης κυκλοφορίας, τῆς σχετικῆς ἐγκρίσεως καὶ εὐλογίας ἐγγράφως ἢ δὲν ἐδημοσιεύῃ ἐν μέρει ἢ ἐν ὅλῳ εἰς τὸ Ἐπίσημον Ὀργανον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, τὴν «Φωνὴν τῆς Ὀρθοδοξίας».

Ἡ τελετὴ τῆς Κυριαῆς τῆς Ὁρθοδοξίας

Μετά πάσης ἐπισημότητας καὶ λαμπρότητος ἐξόχου ἐγένετο καὶ πάλιν ἐφέτος ὁ ἑορτασμός τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὁ ἱερός ναὸς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τὸ κέντρον τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, εἶχε κατακλυσθῇ ἀπὸ πλήθη κόσμου, τὰ ὅποια κατέφθασαν ἀπὸ τὰς ἐσχατίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐξ ὅλων τῶν περιχώρων τῆς Ἀττικῆς καὶ τῶν Ἐπαρχιῶν διὰ νὰ δώσουν τὸ παρὸν εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας. Ἡ συγκίνησις ὅλων εἶχε φθάσει εἰς τὸ κατακόρυφον, ὅταν οἱ Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς ἡμῶν ἐπρόβαλον ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ ναοῦ διὰ νὰ τονίσουν τὸ μεγαλεῖον τῆς ἡμέρας καὶ καταστήσουν τὸν ἑορτασμὸν ἔτι πανηγυρικώτερον καὶ ἐνθουσιωδέστερον.

Ἡ λαμπρὰ καὶ ἐπιφανὴς τελετὴ ἤρχισεν μὲ προσευχὴν καὶ μὲ θαυμασίους βυζαντινοὺς ἐκκλησιαστικοὺς ὕμνους φαλέντας ὑπὸ χοροῦ καλλιφώνων ἱεροψαλτῶν διευθυνομένων ὑπὸ τῶν μουσικολογιωτῶν κ. Μιχαὴλ Μιμάρου καὶ Βασιλείου Μαρινέα. Κατόπιν εἰδικοῦ προοιμίου ἐκφωνηθέντος ὑπὸ τοῦ ἀγωνιστοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας Ἀρχιμανδρίτου Καλλιπίου Γιαννακουλοπούλου τὸν λόγον ἔλαβε ὁ Ἀρχὶ πος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κ.κ. Αὐξέντιος, τοῦ ὁποῦ οὗ ὁ λόγος ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ὁ λόγος τοῦ Μακαριωτάτου

Σεβασμιωτάτῃ Χορείᾳ τῶν ἁγίων Ἀρχιερέων καὶ ἡγυμάτων τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος.
Τίμιον καὶ Προσφιλὲς Πρεσβύτεριον μετὰ τῆς ἐν Χριστῷ Διακονίας.
Ἀκατάβλητος Ἱερὰ Παρεμβολὴ τῶν Μοναζόντων καὶ Μοναζουσῶν.

Περισπούδαστοι Ἀρχοντες καὶ ἀρχόμενοι. Περιούσιε καὶ Χριστοφόρε Λαὸ τοῦ Κυρίου.

Τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα.

Οἱ αἰῶνες ἔρχονται καὶ παρέρχονται τροχάδην, γεγονότα περισπούδαστα, συγκλονίσαντα τὴν οἰκουμένην ρίπτονται συνεχῶς εἰς τὴν ἀκόρεστον ἄβυσσον τοῦ παρελθόντος, ἄνθρωποι πάσης ἰσχύος καὶ ἀξίας, σελαγίσαντες πρὸς στιγμὴν ἐν τῷ νοητῷ στερεώματι τῆς ἐπικαιρότητος καὶ τῆς δικαιοσύνης, ἐλθρομονήθησαν, καὶ τὸ «μνημόσυνον αὐτῶν ἀπόλετο μετὰ πατάγου», καὶ μόνον, ἐν Ὄνομα, τὸ Ὄνομα ἸΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ, ΘΕΟΥ ΓΙΟΣ, ΣΩΤΗΡ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, εὐρίσκειται πάντοτε εἰς τὴν καθ' ἡμέραν ἐπικαιρότητα καὶ θὰ ἀποτελῇ πάντοτε τὸν ὑπέρθειον καὶ ἐκτυφλωτικὸν Μαγνήτην, ὅστις θὰ ἐλκύῃ πρὸς αὐτόν, τοὺς κουρα-

σμένους λαοὺς τῆς γῆς, ἐκ τῆς πολλῆς καὶ ποικίλης ἁμαρτίας, οἱ ὅποιοι κατανοοῦν ὅτι, «ἐν οὐδενὶ ἔσται σωτηρία, εἰ μὴ διὰ Ἰησοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν, Γίου Μονογενοῦς τῆς Ἀειπαρθένου Κόρης καὶ Μητρὸς».

Καὶ ἐὰν ἡ θεία κατὰ Σάρκα Γέννησις τοῦ Κυρίου ἀποτελεῖ τὸν μέγιστον καὶ μοναδικὸν Σωτήριον σταθμὸν διὰ τὴν ταλαίπωρον ἐπὶ αἰῶνας ἀνθρωπότητα, πολλὰ γεγονότα καὶ καταπληκτικὰ, τοῦ ἁγίου Βίου τοῦ Σωτῆρος, ἀλλὰ καὶ μετ' ἑπειτα ἱεροὶ ἀγῶνες ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Ὁνόματος Αὐτοῦ, ἀποτελοῦν τοὺς λαμπροὺς καὶ τρισευδόμενους ὑποσταθμοὺς, ἐκείνους διὰ τῶν ὁποίων πανθομολογεῖται καὶ διακηρύσσεται ὅτι ὁ Χριστιανισμός, καὶ μάλιστα ὁ Ὁρθόδοξος καὶ καθαρῶτατος Χριστιανισμός, εἶναι Θεοῖδρυτος, εἶναι Θεόδοτος, εἶναι δημιούργημα καὶ κατασκευασμα, οὐχὶ ἀνθρώπων, ἀλλὰ χειρὸς Παντοκράτορος Θεοῦ, ἀγαπῶντος πατρικῶς καὶ φιλοστόργως τὸ πλάσμα αὐτοῦ, τὸν ἄνθρωπον.

Τοιοῦτον ὑπέρλαμπρον καὶ Πάμφωτον Ὑποσταθμὸν τοῦ Ὁρθόδοξου Χριστιανισμοῦ ἀναμνησκείται σήμερον ἐν μεγαλοπρεπεῖ ἑορτῇ καὶ πανηγύρει, ἡ Ἀγιωτάτῃ Ὁρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία, διὰ τῆς θεσπισίας καὶ συγκινητικῆς, τῆς πλήρους ἱερῶν καὶ νοσταλγικῶν ἀναμνήσεων, ΕΩΡΤΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ, τελουμένης πάντοτε τὴν πρώτην Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ἐπὶ τῇ τερψιθύμῃ ἀναμνήσει τῆς θριαμβευτικῆς ἀναστηλώσεως τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων, ὡς ταύτην ἐδογματίσεν ἡ Ἀγία Ἐδδόμη Οἰκουμένη ἐν Νικαίᾳ Σύνοδος τοῦ 787 μ. Χριστόν καὶ ἐπὶ Πατριάρχου Τάρασιον: «Ὅριζομεν σὺν ἀκριβείᾳ πάση καὶ ἐμμελείᾳ, παραπλησίως τῷ τύπῳ τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ, ἀνατίθεσθαι τὰς σεπτὰς καὶ ἁγίας Εἰκόνας, τὰς ἐκ χρωμάτων καὶ ψηφίδος καὶ ἐτέρας ὕλης ἐπιτηδείως ἐχούσης, ἐν ταῖς Ἀγίαις τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαις, ἐν ἱεροῖς Σκεύει καὶ ἐσθῆσι, τοίχοις τε, σάνισιν, οἴκοις τε καὶ ὁδοῖς τῆς τε τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ Εἰκόνης, καὶ τῆς Ἀχράντου Δεσποίνης ἡμῶν τῆς ἁγίας Κυρίας Θεοτόκου, τιμίων τε ἀγγέλων καὶ πάντων ἁγίων καὶ ὁσίων ἀνδρῶν... Ἡγάρ τιμὴ τῆς εἰκόνης ἐπὶ τὸ προτότυπον διαβαίνει»...

Ἀδελφοὶ ἐν Κυρίῳ!

Χαιρόμεθα χαρὰν ἀνεκλάλητον, σήμερον, Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ μετὰ θαθείας συγκινήσεως καὶ ἱερωτάτων παλμῶν καρδίας, ἀναπολούμεν τοὺς χιλιετίς ἀγῶνας τοῦ Βυζαντίου, τὰς ἡρωϊκὰς καὶ μεγάλας μορφὰς τῶν Ἀθαγασίων, τῶν Φωτίων, τῶν Μάρκων Εὐγε-

νικών, τῶν Γρηγορίων Παλαμά, τῶν Στουδιτῶν, τὰς ἐκατοντάδας τῶν μαρτυρικῶν καὶ ἡρωϊκῶν καὶ ἱερῶν θυμάτων, τὰ ὅποια ὁλοκαυτώθησαν ἵνα παραδοθῇ εἰς ἡμᾶς **ΑΚΕΡΑΙΑ ΚΑΙ ΑΛΩΒΗΤΟΣ Ἡ ΠΙΣΤΙΣ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΗΜΩΝ.**

Καὶ ἡ μεγαλοπρεπὴς αὕτη Πανήγυρις, ἥτις συγγείρειν ἡμᾶς ἀπαντας ἐπὶ τῇ αὐτῇ, ἐν τῇ Πανσέπτῳ τούτῳ Ναφ τῆς Πανάγνου Θεομήτορος, ὑποχρεοῖ ἡμᾶς καθηκόντως τε καὶ πρεπόντως ἵνα, ἀφ' ἑνὸς τιμήσωμεν τὴν ἱεράν μνήμην τῶν μεγάλων Ἀγωνιστῶν τῆς Πίστεως, ἐξ ἄλλου δέ, νὰ ἐμπνευσθῶμεν ἐκ τοῦ παραδείγματος καὶ τοῦ ἀπαρμιλλοῦ ἡρωϊσμοῦ τῶν μεγάλων προμάχων καὶ μοναχῶν τῆς Ὁρθοδοξίας ἡμῶν, διὰ νὰ μείνωμεν ἐδραιωμένοι ἐν τῇ Πίστει τῶν Πατέρων ἡμῶν καὶ ἵνα διερχόμενοι ἐν μέσῳ συμπληγᾶδων πετρῶν, ποικίλης τοῦ κόσμου ἀμαρτίας καὶ ἀποχαλινώσεως, νικηταὶ φθάσωμεν, ὡς ἄλλοι Μαραθωνοδρόμοι, εἰς τὸ τέρμα τῶν εὐγενῶν καὶ εὐσεβῶν ἐπιδιώξεων ἡμῶν, τὴν οὐράνιον πολιτείαν, ἐφ' ὅσον κατὰ τὸν Οὐρανοβάμονα Παῦλον, «ὥδε οὐκ ἔχμεν μένουσαν πόλιν, ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν, τὴν ἐν Οὐρανοῖς ἐπιζητοῦμεν».

Περὶ τῆς σπουδαιότητος τῆς υποθέσεως τῆς Ἑορτῆς τῆς Ὁρθοδοξίας, κατηξίωσεν ἡμᾶς ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύριος, κατὰ τὸ παρελθόν ἵνα εἰπώμεν, εἰς τὴν ἀγάπην Ὑμῶν, Φιλέορτοι πιστοί, ὅση ἡμῶν δύναμις, τὰ δέοντα καὶ νὰ τονίσωμεν τὴν ὑποχρέωσιν καὶ τὴν ἐπιτακτικὴν ἀνάγκην νὰ εἴμεθα **ΦΥΛΑΚΕΣ ἘΝ ΕΓΓΗΓΟΡΣΕΙ**, δηλαδή **ΦΥΛΑΚΕΣ ΑΓΡΥΠΝΟΙ**, τοῦ πολυτιμοτάτου θησαυρίσματος, **ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΗΜΩΝ.**

Σήμερον, κατὰ τὴν εὐσημίαν, τὴν Μεγαλόνυμνον ταύτην Ἑορτὴν καὶ Πανήγυριν Ἱεράν, τοῦ ἡμετέρου Ἱεροῦ Ἀγῶνος, Ἀγῶνος τιτανικοῦ καὶ ἱστορικοῦ, διὰ καυστικῶν ἰδρώτων καὶ θερμότητων δακρύων, ἐπὶ ἡμῶν καὶ πλέον αἰῶνα, τοῦτο καὶ μόνον ὡς κύριον λόγον, ὡς πανηγυρικὸν ὕμνον, ὡς διάγγελμα Πατερικὸν ἅμα δὲ καὶ πατρικόν, ὡς φωνὴν φιλόστοργον τῆς ἡγουμένης τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, Σεπτῆς ἡμῶν Ἱεραρχίας, θέλωμεν λακωνικῶς τῷ τρόπῳ νὰ θροντοφωνήσωμεν.

«Τιμωτάτοι Προσδύτεροι, Ἱερομόναχοι, Μοναχοὶ καὶ Μοναχαί, καί, ἅπαν τὸ πλῆθος τῶν πιστῶν καὶ ἀφοσιωμένων τῆς Ὁρθοδοξίας τέκνων».

Ἄς μείνωμεν ἐδραιωμένοι καὶ ἀμετακίνητοι!

Εἰς ἡμᾶς τοὺς ταπεινοὺς καὶ μικροὺς ἔλαχεν ἡ ἐξαίρετος καὶ ὑψηλὴ τιμὴ, ἡ ἔσχατος διάκρισις, ἡ ἀνωθεν ἐμπιστοσύνη νὰ διαφυλάξωμεν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, τὴν Ὁρθοδοξίαν ἐν Ἑλλάδι. Εἰς τὴν Γῆν ταύτην, ἐνθα ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἐν μέσῳ ἀσφυκτικοῦ κλοιοῦ εἰς δωλοατρίαν, ἀνεζητήθη ὁ «Ἀγνωστος Θεός» καὶ ἀπὸ τὴν ὅποιαν Γῆν, ἀδιστακτικῶς τὸ διακηρύττομεν καὶ ὁμολογοῦμεν, ἐδανείσθη τὰ περισσότερα μυρίονα Ἀνθρὸς ὁ Οὐρανός διὰ νὰ κατακοσμήσῃ τὸν Παράδεισον. Ἀνθρὸς, λέγομεν, ψυχὰς ἀθανάτους, αἵτινες ἐδοξολόγησαν ἔργους τε καὶ λόγοις, «τῶν χαρίτων τοῦ Θεοῦ τὸ πρωτοκαίριον ἔαρ», κατὰ τὸ Συνοδικὸν τῆς Ζης Οἰκουμένης Συνόδου. Ἀλλωστε, αὕτη ἐστὶν καὶ ἡ παραίνεσις τοῦ Θεοῦ Παύλου: «Ἑβραῖοι καὶ ἀμετακίνητοι γίνεσθε». (Α' Κορινθ. ΙΕ' 58).

Εἰς μίαν ἐποχὴν, ἐποχὴν κρίσιμον, τὴν ὅποιαν ζώ-

μεν, φωναὶ ὀλιγοπιστίας ἐκ πολλῶν σημείων, ἀποτολμοῦν, ἀδασανίστως, τὴν ἀναζήτησιν νέων στηριγμάτων καὶ ἀβεβαίων βακτηριῶν ἀνθρωπίνης ἐπινοίας, πρὸς στήριξιν — δῆθεν — ταύτης.

Καὶ αἱ βακτηρίαι αὗται, εἶναι αἱ ἀναζητήσεις ἀπὸ διαφόρους δῆθεν ὑποστηρικτὰς τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐξωτερικῶν βοηθειῶν καὶ αἱ συνεργασίαι αὐτῶν μεθ' ἑτεροδόξων καὶ κακοδόξων προπαγανδιστῶν τοῦ Παπισμοῦ, τῆς ἐπαράτου καὶ ὑπόουλου Οὐνίας, τῆς γαγγρανῶδους Ἑβραϊομασσονίας, καὶ τοῦ νεογνοῦ τέκνου τῶν ἀμαρτιῶν αὐτῶν, τοῦ λεγομένου Οἰκουμενισμοῦ, ποῦ ἐγχυμῶνεται διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν τοὺς ἰδίους κινδύνους τῆς Φερράρας καὶ τῆς Φλωρεντίας καὶ τῶν λοιπῶν ψευδοσυνόδων, τὰς ὁποίας ἐπεδίωξε πιστικῶς ἡ ὑπερφίαλος καθέδρα τῆς ἀμαρτωλῆς Ρώμης.

Ἀλλὰ διατὶ σπεύδουν οὗτοι, αἱ λεγόμενοι Ὁρθόδοξοι, πρὸς τὴν θύραν τῆς νεωτέρας Κίρκης, τὴν θύραν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τῶσαν παραφυσίαν κακοδοξίας, μάλιστα μετὰ φόβου πολλοῦ, περὶ δῆθεν κινδύνων αἰωρουμένων ὑπεράνω τῆς Ὁρθοδοξίας; Ἀδιστακτικῶς καὶ ἀφόδως ἀπαντῶμεν: **ΟΥΔΕΙΣ, ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΟΥΔΕΙΣ ΦΟΒΟΣ ΥΠΑΡΧΕΙ**, ἐὰν ἡμεῖς εἴμεθα ἐδραῖοι καὶ ἀμετακίνητοι εἰς τὴν Πίστιν καὶ τὴν ἀκεραίαν γραμμὴν τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Διότι ἡ Ὁρθοδοξία, ἡ Καθαρά καὶ Ἀνόθευτος, ἡ καθομολογουσα καὶ περικλείουσα τὰ θεοπισθέντα παρὰ τῶν Ἀγίων ἐπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τὰς θεοπνευστοὺς ρήσεις τῶν ἁγίων Πατέρων, παλαιότερων καὶ νεωτέρων, δὲν εἶναι κατασκευάσμα ἀνθρώπινον, ὡς προείπομεν καὶ κατὰ συνέπειαν, «Πύλαι ἁδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς», (Ματθ. 16, 18) κατὰ τὴν ἐγγύησιν τὴν ἀκλόνητον καὶ ἀμετάθετον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἀδελφοί! Διατὶ νὰ φοβηθῶμεν τὴν ἐξωθεν ἐπιβουλὴν κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας ἡμῶν; «Μὴ οὐκ ἰσχύει ἡ χεὶρ Κυρίου τοῦ σῶσαι, ἢ, ἐδάρινε τὸ οὖς αὐτοῦ τοῦ μὴ εἰσακοῦσαι»; κατὰ τὴν μεγαλόφωνον ἐρώτησιν τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ἠσαίου: Δὲν σώζουσιν τὴν Ὁρθοδοξίαν ἡμῶν, οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον ἐπαυξάνουν τὸ ἀφθιτον καὶ ἀπροσμέτρητον μεγαλεῖον Αὐτῆς, αἱ δῆθεν δραστηριότητες τῶν προχείρων καὶ ἀκατασπρώτων διασκέψεων, ἀλλὰ καὶ αἱ θεαματικαὶ προσκυνηματικαὶ μεταβάσεις εἰς τὰς ἀμυθῆτον πλοῦτος αὐλὰς τῆς Ἀγιοκτόνου Ρώμης, ἐνίων ἐκ τῶν κατ' ὄνομα — δυστυχῶς — Ὁρθοδόξων Κληρικῶν.

Ἀλλὰ, οὔτε θὰ περισώσῃ τὴν ἀγιωτάτην Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν σύμφυτον Αὐτῇ Πανάσπιλον καὶ Πανακήρατον Ὁρθοδοξίαν, αἱ **ΠΡΟΔΟΤΙΚΑΙ ΚΑΙ ΜΙΚΡΟΨΥΧΟΙ ΥΠΟΧΩΡΗΣΕΙΣ** — εἰς βάρος τῆς Ὁρθοδοξίας —, ἔστω καὶ εἰς ἓν ἰῶτα ἢ μίαν κεραΐαν, εἰς τὰς ὑπερφύλους καὶ ἀνυποχωρήτους ἀπαιτήσεις τοῦ «Φιλιόκθε» καὶ τῶν «ἄζυμων» τῆς Παπικῆς ὁφρῶς, ὅπως ἀποτολμοῦν μετὰ σκανδαλώδη θόρυβον, κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τῆς παγκοσμίου ἡθικῆς κρίσεως καὶ τῶν ποικίλων ἀναστατώσεων, νὰ ἐπιζητοῦν οἱ ἐγκάθετοι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, οἱ καταφρονῆται οὗτοι τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ Παραδόσεων, ἢ, μᾶλλον κατὰ τὸ Συνοδικὸν τῆς Ζης Οἰκουμένης Συνόδου

κοί φαυλισται τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, οἱ ἐκμυκτηρίζοντες διὰ σοφιστικῶν ταύτην».

Ἡ Ἀγιωτάτη ἡμῶν Ὁρθοδοξία, ἃς ἀκουσθῇ μέχρι περάτων τῆς γῆς, εἶναι Πανίερον Δένδρον ἀγλαόκαρπον καὶ πολύκαρπον, πεφυτευμένον, ὑπὸ τοῦ Ἰδίου τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ, παρὰ τὰς διαυγεῖς διεόδους τῶν Ἑδαγγελικῶν, Ἀγιοπατερικῶν καὶ Παραδοσιακῶν Ὑδάτων.

Εἶναι Θεοφύτευτος φυτεία. Εἶναι θεότευκτος καὶ Ἀγία Οἰκοδομή, ἀπαρασάλευτος καὶ ἀλλόνητος εἰς τὰ ὑπουλα κτυπήματα τῶν καθ' ἡμέραν ἐχθρῶν Αὐτῆς, ἐμφανῶν καὶ ἀφανῶν, διότι, «τοὺς φαυλίζοντας καὶ ἐν-ειδίζοντας ταύτην ἐχθροὺς καὶ ἐπιχειροῦντας νὰ ἐξατιμάσωσιν αὐτήν, Κύριος ὁ Θεὸς κατεδαφίει καὶ ἀπολέσει».

Καὶ ἴσως τεθῇ τὸ ἐρώτημα: Ὁ ἀνθρώπινος παράγων καὶ ἡ δραστηριότης αὐτοῦ, λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν καὶ ποία δέον νὰ εἶναι; Ἀπαντῶμεν ἀδιστακτικῶς: Μετὰ προσοχῆς, μετὰ πνεύματος συντηρητικῆς καὶ ἀμεταθέτου, ἀλλὰ καὶ ἀμετακινήτου προσκολλησέως εἰς τὰ Δόγματα καὶ τὰς Ἱερὰς Παραδόσεις τῆς Θεοῦ τάτης ἡμῶν Ὁρθοδοξίας.

Μάλιστα ἀδελφοί μου. Ὁ ἀνθρώπινος παράγων, ὁ ἀνθρωπος! Ὁ συνειδητός, ὁ παραδοσιακός, ὁ ἀγιοπατερικός Ὁρθόδοξος Χριστιανός, τὸ ἡμέτερον δηλαδὴ τέκνον, τὸ ἀποκλούμενον, παρὰ τῶν ὀλεθρῶς χειραφετημένων καὶ ἀνευθυριάστων «μοντέρνων» τῆς ἐποχῆς, περιφρονητικῶς «Παλαιοημερολογίτης», δέον ὅπως ἀναπτύσσει δραστηριότητα ἀληθῆ, ἔργοις σωτηρίαις, — γόνιμον καὶ προστατευτικὴν τῆς θαλλομένης πανταχόθεν Ὁρθοδοξίας κατὰ τοὺς δυσχειμέρους τούτους καιροὺς τῆς ἀνομίας καὶ τοῦ παντοσείδους ὀλισμοῦ.

Προσέτι δὲ ἐμμονὴ εἰς τὰς Δογματικὰς Ἀληθείας τῆς ἀνωμότητος ἡμῶν Πίστεως καὶ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΑΠΡΟΣΧΗΜΑΤΙΣΤΟΣ ΣΥΜΜΟΡΦΩΣΙΣ ΑΠΑΝΤΩΝ ΗΜΩΝ ΤΩΝ ΕΝΘΟΥΣΙΩΝΤΩΝ ΤΕΚΝΩΝ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος πρὸς τὴν γνωστήν, γνωστοτάτην Παύλειον ἐπιταγὴν καὶ σύστασιν:

«Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς Παραδόσεις...» (Β' Θεσ. Β. 15)

Ἰδοὺ ἀκόμη καὶ ὁ ὑπέροχος τοῦ Πηλουσίου Μοναστῆς λαλῶν καὶ συμβουλευὼν ἐπικαίρως εἰς μίαν ἐκ τῶν πολλῶν καὶ σοφῶν ἐπιστολῶν αὐτοῦ:

«Στήτε τοίνυν ἐδραῖοι καὶ τὰ μὲν ἐπελθόντα σθεσθήσεται πειρατήρια, τὰ δὲ μελετώμενα, πρὸς πείρας οἰχέσεται. Τὸ γὰρ τῆς γνώμης ἀκλινές ἀπράκτους δείξει τὰς μηχανάς». Ἰδοὺ ἐνώπιον ἡμῶν ἀπάντων, σήμερον, παρελεύνουσιν ὅλοι ἐκεῖνοι, οἵτινες ἐν πίστει, ἐν ὑπακοῇ, ἐν ὁμολοίᾳ, ἐν ἀφατριάσῳ διαθέσει, ἐν αὐταπαρνήσει καὶ ἐν ζήλῳ ἐδόξασαν τὴν ἀγιωτάτην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, ἐν χορῇ πανηγυρικῇ προτρέπουσιν ἡμᾶς:

«Μιμηταὶ ἡμῶν γίγεσθε καθὼς καὶ ἡμεῖς Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Καὶ φιλέορτα ἐν Κυρίῳ τέκνα τῆς ἀγιωτάτης Ὁρθοδοξίας! Τιμὴ ἁγίων, ΜΙΜΗΣΙΣ ἉΓΙΩΝ», βροντοφωνεῖ καὶ παροτρύνει ἡμᾶς ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος. Ἄς

μὴ παρέλθῃ ἡ μεγαλοπρεπὴς τῆς σήμερον ἱερὰ ἡμῶν ἁθροῖσις ἄνευ ὀριστικῆς ἀποφάσεως νὰ μιμηθῶμεν ἅπαντας ἐκεῖνους, οἵτινες μὲ σύνθημα καὶ θούριον καὶ παιᾶνα «ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ἢ ΘΑΝΑΤΟΣ», παρέδωκαν ἡμῖν ΤΗΝ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗΝ ΤΗΝ ΑΝΕΚΤΙΜΗΤΟΝ

Ἄς μιμηθῶμεν καὶ ἃς μιμούμεθα τοὺς ἱερούς προμάχους τῆς Ὁρθοδοξίας ψάλλοντες πρῶτον: «Τῶν ἁγίων Εἰκόνων τὴν τιμὴν Θεῷ Πνεύματι, ὁμολογηταὶ θεηγόροι θεοφρόνως τρανώσαντες, ὑπέστητε κινδύνους χαλεπούς, ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἦν φρουρεῖτε ἀπὸ πάσης παρατροπῆς, ὅμιν πιστῶς κραυγάζουσαν. Δόξα τῷ ἐνισχύσαντι ὑμᾶς, δόξα τῷ στεφανώσαντι, δόξα τῷ θεβαιούντι δι' ὑμῶν, πίστιν τὴν ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ».

Πατέρες καὶ ἀδελφοί φιλέορτοι. Ἐν βαθεῖα συγκινήσει καρδίας κατακλείων τὸν ταπεινόν μου τοῦτον ἑόρτιον λόγον ἀναφωνῶ:

«Τῶν τῆς ὀρθοδοξίας προμάχων, μονομάχων, ὁμολογητῶν, ἀπολογητῶν, διδασκάλων, τῶν τὴν ἐνσαρκον τοῦ Θεοῦ Λόγου παρουσίαν, λόγῳ, στόματι, καρδίᾳ, καὶ νῷ, γραφῇ τε καὶ εἰκόσιν ὁμολογησάντων καὶ ὁμολογούντων, Αἰωνία ἡ μνήμη.

Καὶ ἐν συνεχείᾳ, ἀναφωνῶ πρὸς Ὑμᾶς τοὺς περιστάσας τὴν προτροπὴν τοῦ θεοῦ Παύλου, ἀποτελοῦσαν τὴν εὐθύνην ἡμῶν τὴν μεγάλην ἐναντί τῆς ἀνωμότητος ἡμῶν Πίστεως:

«Ὡστε, ἀδελφοί μου, ἀγαπητοί, ἐδραῖοι γίγεσθε καὶ ἀμετακίνητοι, περισσεύοντες ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ Κυρίου πάντοτε». (Α' Κοριν. ΙΕ' 58).

Ἰδοὺ σημαίνει ἡ ὥρα διὰ μίαν νέαν μεγάλην πνευματικὴν ἐξόρμησιν τῆς ἀγωνιζομένης ἑλληνικῆς γηγενίας Ὁρθοδοξίας.

Ἄς ἐννοήσωμεν καλῶς ὅτι Ὁ ΘΕΜΕΛΙΟΣ ἐπὶ τοῦ ὁποίου δύναται νὰ θεμελιωθῇ ἀσφαλῶς τὸ Οἰκοδόμημα τῆς εἰρήνης, τῆς εὐημερίας, τῆς ἀληθείας κατὰ θεὸν προόδου καὶ χαρᾶς εἶναι Ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ. τὴν Ἀχραντον Εἰκόνα τοῦ Ὁποίου κατησπάσθημεν σήμερον ἅπαντες εὐλαβῶς, μετὰ δακρύων καὶ Ἱερᾶς ἀγαλλιάσεως. Ἄς μὴ φοβηθῶμεν τοὺς χριστομάχους αἵρετικούς ἅπαντας μετὰ τῶν σκοτεινῶν παραφυάδων αὐτῶν οἵτινες περισφίγγουσιν ἡμᾶς ἀποπνυκτικῶς.

ΘΑ ΝΙΚΗΣΩΜΕΝ! ΘΑ ΝΙΚΗΣΩΜΕΝ καὶ θὰ θριαμβεύσῃ ἡ πολυπόθητος Μήτηρ ἡμῶν Ἡ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ!

Ἄρκεῖ ἡμεῖς, καὶ ἡμεῖς, νὰ ἐνθυμούμεθα πάντοτε τὸν προγονικὸν θρησκευτικὸν ἐνθουσιασμόν, περιφρονούμεν καὶ ἀποφεύγωμεν τοὺς ἐγκαθέτους διασπαστάς τῆς ἐνότητος ἡμῶν καὶ ἀκολουθοῦντες πιστῶς καὰ μετ' ἐμπιστοσύνης τὴν Πνευματικὴν ὁμῶν Ἡγεσίαν, οὕτως ὥστε εὐλογία καὶ Χάρτι τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, καταξιούσθῃ ἅπαντες εὐκαίρως νὰ διακηρύττητε, λόγοις τε καὶ ἔργοις τὸν θρίαμβόν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως:

Αὕτη ἐστὶν ἡ ΝΙΚΗ ἡ νικήσασα τὸν κόσμον. Ἡ ΠΙΣΤΙΣ ΗΜΩΝ. (Α' Ἰωάν. Ε' 4).

Ὁ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος

Αὐξέντιος

Μετά τὸν Μακαριώτατον τὸν λόγον ἔλαβεν ὁ κ. Νικήτας Ἀναγνωστόπουλος δικηγόρος παρ' Ἀρείῳ Πάφῳ καὶ νομικός Σύμβουλος τῆς ἡμετέρας μαρτυρικής Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Ὁ λόγος τοῦ κ. Ἀναγνωστοπούλου περιστράφη ἀρχικῶς μὲν περὶ τὸ θέμα τῆς Ὁρθοδοξίας τῆς ὁποίας θαυμασιῶς ἀπέδωσε τὸ νόημα, ὕστερον δὲ περὶ τὸ θέμα τῆς εἰκονομαχίας, καὶ ἐν συνεχείᾳ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος καὶ τὴν θαυμασίαν ἐκθεσὶν καὶ προβολὴν ἐπιχειρημάτων, τὰ ὁποία ἀπεδείκνυν ὅτι τὸ πάτριον ἑορτολόγιον εἶναι τὸ ὀρθόν ἑορτολόγιον ἐπὶ τῇ δόξει τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ ἑορτάζωνται αἱ κινήται καὶ ἀκίνηται ἑορταὶ τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἐνθουσιώδης ὅσον καὶ οἰκοδομητικὸς ὁ λόγος τοῦ κ. Ἀναγνωστοπούλου συνεκίνησε τὰ πλήθη τῶν πιστῶν, τὰ ὁποία εἶχον συρρεύσει διὰ νὰ τιμήσουν τὴν μεγάλην καὶ ἐπιφανῆ ταύτην ἡμέραν, τὴν ὁποίαν πάντοτε ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία μετ' ἰδιαίτερας τιμῆς προβάλλει καὶ ἑορτάζει.

Ἐπίσης ὁ κ. Ἀναγνωστόπουλος ἀναφέρθη σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ εἰς τὰ ἐπιτευχθέντα κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ὑπὸ τῆς μαρτυρικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας ἔργα εἰς πολλὰς τομεῖς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς κοινωνικῆς καὶ φιλάνθρωπικῆς δραστηριότητος. Ἀς μὴ παραλείψῃ νὰ ἀναφερθῇ καὶ μικρὰ ὀμίλια ἀποσταλείσα ὑπὸ τοῦ ὁσιολογιωτάτου μοναχοῦ Πατρὸς Μάρκου Χανιώτου, παλαιμάχου ἀγωνιστοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁ ὁποῖος λόγῳ ἀσθενείας μὴ δυνηθεὶς νὰ παραστῇ ἀπέστειλε μικρὸν τι λογιόδιον πρὸς ὠφέλειαν τῶν πιστῶν, ὅπερ καὶ ἀνέγνωσεν ὁ Ἀρχιμανδρίτης Πατὴρ Καλλιόπιος Γιαννακουλόπουλος.

Προσλαλιά

τοῦ π. Μάρκου Χανιώτη

Μὴ δυνάμενος νὰ παραστῶ προσωπικῶς, εἰς τὴν ἱερὰν σὺναξιν, τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου καὶ Τιμίων Πατέρων καὶ Ἀγαπητῶν ἐν Χριστῷ Ἀδελφῶν, οἵτινες πάντες ὁμοῦ καὶ τὴν παρεμβολὴν τῆς παρατάξεως τοῦ Κυρίου ἐξεικονίζουσιν, τὴν ὁποίαν πάλαι ποτὲ ὁ Ἰακώβ εἶδε, διὰ τῶν εὐχῶν τοῦ Ἀγίου Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Ἡμῶν Συνόδου, εὐλαβῶς χαιρετίζω πλήρως συγκινήσεως κατὰ τὴν πάνσεπτον καὶ νικηφόρον Ἀγίαν Παρουσίαν Ἡμέραν τοῦ Θριάμβου τῆς Ἀληθείας τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ τῶν ποικιλλωνύμων ἐχθρῶν αὐτῆς καὶ ὑποβάλλω εὐλαβῶς.

- A. Τὴν υἱικήν μου μετάνοιαν εἰς τὴν Ἀγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον τῆς πολεμουμένης Ὁρθοδόξου Μητρὸς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.
- B. Εὐχαριστῶ τοὺς Τιμίους Πατέρας καὶ Ἀγαπητοὺς Ἀδελφούς ἅπαντας, οἵτινες πολλυτρόπως, ἐξεδήλωσαν πρὸς ἐμὲ τὸν ἐλάχιστον καὶ ἁμαρτωλόν, τὴν συμπάθειαν καὶ φιλαδελφείαν αὐτῶν καὶ μετὰ θερμὰς δεήσεις καὶ προσευχάς, ἐπέτρεψεν, εὐλογητὸς ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων Ἡμῶν, νὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν ζωὴν, ἵνα εἰς μετάνοιαν ἔλθω, καθ' ἣν σιγὴν, ἡ ἀνθρωπίνη ἐπιστήμη, μὲ εἶχε διαγράψει ἐξ αὐτῆς.

Καὶ πάλιν ὀφείλω νὰ ἐπαναλάβω, εὐλογητὸς ὁ Θεός

τῶν Πατέρων Ἡμῶν, ὁ τὰ πάντα, φιλάνθρωπος καὶ πανσόφως οἰκονομῶν, πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου.

Αὐτῷ ἡ Δόξα εἰς τοὺς Αἰῶνας καὶ

Γ. Συγχαίρω ἀπὸ καρδίας πάντας τοὺς καλῶς ἀγωνιζομένους ὑπὲρ τῆς πατρώας εὐσεβείας τὴν ὁποίαν ἐκκληροδότησαν εἰς ἡμᾶς οἱ Θεοφόροι Πατέρες τῶν Ἀγίων 7 Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ Τοπικῶν τοιαούτων καὶ τὴν ὁποίαν ὡς παρακαταθήκην τιμίαν καὶ πλοῦτον ἀσύλτον ἀφήκεν εἰς ἡμᾶς ὁ ἀσπίδος Ἡγέτης τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος. Κύριος Χρυσόστομος, πρῶτον Φλωρίνης, οὐτίνος αἰωνία ἡ μνήμη μετὰ τῶν λοιπῶν ἀγωνισαμένων ἀοιδίμων ποιμένων, ὑπὲρ τῆς Ἀληθείας. Αὕτη εἶναι ἡ ὁδὸς τῆς Ἀληθείας. Οὗτος εἶναι ὁ πλοῦτος τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Ἡ Ἀμειψίτος καὶ Ἀκαίνιστος Ὁρθοδοξία τῶν Πατέρων Ἡμῶν, ὑπὲρ τῆς ὁποίας, ἀγωνίζεται θεαρέστως ὁ εὐσεβὴς λαὸς καὶ κληρὸς ἀπὸ 52 ἐτῶν.

Ἡ νεωτερίζουσα, κρατοῦσα Ἐκκλησία, εἶναι ἀγνωστος εἰς τὴν Μίαν Ἀγίαν Καθολικὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ Ἡμῶν, τὴν ὁποίαν παρελάβομεν ἀπὸ τῶν Ἀγίων Πατέρων καὶ Θεῶν Ἀποστόλων.

Στήκετε λοιπὸν καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ὡς στρατιῶται τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἀκλίνεῖς τῆς νοητῆς παρεμβολῆς καὶ παρατάξεως τοῦ Κυρίου, ἵνα πλουσίαν ἀποκομίσῃτε ἕκαστος τὴν ἀντιμισθίαν ἀπὸ τοῦ Κυρίου, ἐν τῇ Ἡμέρᾳ Ἐκείνῃ.

Καὶ ἐπειδὴ, ἐπιχειρεῖται διάβρωσις τοῦ Γνησίου φρονήματος τῆς Πίστεως τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος, διὰ τοῦτο, ἅπαντῶμεν καὶ εἰς τὸν Θεολόγον π. Θεοδώρητον καὶ τοὺς ὁμοφρονούντας αὐτῷ νεωτεριστὰς κληρικούς, διὰ τοῦ Φυλλαδίου τὸ ὁποῖον, διανέμεται Δωρεάν χάριν τῆς Ἀληθείας, τὴν ὁποίαν πρέπει εἰς πάντας τοὺς πεπλανημένους νὰ μεταδώσετε.

Εἰς τὸ Βιβλίον τὸ κυκλοφορῆσαν ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ μερολογικὴν Σχίσμα», καὶ τὸ ὁποῖον Χάριτι Θεῷ ἔξεδόθη πρὸς ἐλεγχον τῶν Νεωτεριστῶν τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας, δίδεται πλήρης ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ ἔγκλημα τῆς Ἀποστασίας τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας ἀπὸ τῆς Ὁρθοδοξίας τῶν Πατέρων Ἡμῶν, ἥτις κρατοῦσα Ἐκκλησία ἐγένετο δημιουργὸς διὰ τοῦ νεωτερισμοῦ τοῦ παπικοῦ ἡμερολογίου Σχίσματος ἐν τῷ Σώματι τῆς Μιᾶς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Δ. Ζητῶ Συγχώρησιν ἀπὸ πάντας τοὺς Ἀγαπητοὺς Ἀδελφούς, Τιμίους Πατέρας, Ἀγίαν καὶ Ἱερὰν Ἡμῶν Σύνοδον καὶ εἰν τινα ἐλύπησα ἢ παρεπίκρανα ἢ ἠδίκησα ἢ ἐσκανδάλισα ὡς ἄνθρωπος, σάρκα φορῶν, ἐπαναλαμβάνω ζητῶ συγχώρησιν καὶ δίδωμι ταύτην πρὸς πάντα, λυπήσαντα με καὶ παρακαλῶ εὐχεσθε ἐν ταῖς Ἀγίαις Ἡμῶν ἐντεύξεσι, ὅπως ἔλεως γένοιται μοι ὁ Θεὸς τοῦ Ἐλέους καὶ Οἰκτιρῶν, διὰ τὸ πλῆθος τῶν παραπτώματων μου.

Ἡ ὅλη τελετὴ ἦτο κατὰ τὸ θαυμάσιον, τὸ ἐξαιρετικῶς μεγαλοπρεπὲς καὶ ἐπιβλητικόν. Εἰς τὰ πρόσωπα τῶν πιστῶν ἑλαμπεν ἡ χαρὰ, ἡ ἀγαλλίασις καὶ ἡ ἠθικὴ ἐκναυποίησις.

Ἡ Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι μία ἡμέρα μεγάλη διὰ τὸν ἱερόν ἡμῶν ἀγῶνα. Εἶναι μία ἡμέρα,

ἡ ὁποία μᾶς δίδει δύναμιν, θάρρος καὶ αἰσιοδοξίαν διὰ τὴν συνέχισιν τῶν ἀγώνων ὑπὲρ τῆς ὁθῆς πίστεως, τῶν σεπτῶν δογμάτων καὶ τῶν ἱερῶν παραδόσεων. Ἡ ἡμέρα αὕτη μᾶς ὑπενθυμίζει τὰ κλέη, καὶ τοὺς θριάμβους τῆς μητρὸς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας κατὰ τῶν ποικιλονύμων αἱρέσεων καὶ δὴ τῶν εἰκονομάχων. Μᾶς δίδει δὲ παραλλήλως τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐμπνευσιν γὰρ ἀγωνισθῶμεν καὶ ἡμεῖς ὑπὲρ τῶν πατρῶν παραδόσεων, ὑπὲρ τῆς ἀληθείας, ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας, ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος. Ἡ συγκίνησις, ὁ ἐνθουσιασμός ἡ χαρά, τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ ἀντικατοπτρίζοντο εἰς τὰ πρόσωπα ὅλων.

Ὁρισμένοι ἡμέραι ἔχουν ἰδιαιτέραν ἀξίαν, ἰδιαίτερον μεγαλεῖον, ξεχωριστὴν αἴγλην δι' ἡμᾶς τοὺς γνησίους Ὁρθοδόξους Χριστιανούς. Μεταξὺ αὐτῶν ἐξέχουσαν θέσιν κατέχει ἡ ἐπιφανὴς ἡμέρα τῶν Θεοφανείων καὶ ἡ Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὁ ἑορτασμός εἰς τὴν αἴθουσαν τῷτῃν ἡ ὁποία

μετεβλήθη τώρα εἰς ἱερὸν Ναὸν ἦτο κατὰ τὸ ἐξόχως συγκινητικὸν διὰ τοὺς πιστοὺς οἱ ὁποῖοι βλέπουν ὁσημέρῃ τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν ἀποκτῶσαν ἰδίους Ναούς καὶ ἰδίᾳς αἰθούσας καὶ ἰδρύματα πρὸς ἐξυπηρέτησιν ἐκκλησιαστικῶν, πνευματικῶν, φιланθρωπικῶν καὶ κοινωνικῶν ἀναγκῶν.

Ἀλησιμόνητος θὰ παραμείνῃ εἰς τὰ χρονικά τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἡ λαμπρὰ αὕτη τελετὴ τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

Ὁ κ. Νικ. Ἀναγνωστόπουλος ὁμιλῶν πρὸς τὰ πλήθη.

Ένα τμήμα τοῦ συγκεντρωθέντος πιστοῦ λαοῦ μας, ἀκροαμένων τῶν ὁμιλητῶν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδόξιας.

ΔΙΚΑΙΩΣΙΣ ΤΟΥ 50ΕΤΟΥΣ ΙΕΡΟΥ ΑΓΩΝΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

Δικαστική αναγνώρισις τῆς κανονικότητος τῶν χειροτονιῶν τῶν Ἀρχιερέων μας

Ὁ Μητροπολίτης Πειραιῶς Χρυσόστομος Ταβλαδωράκης ἐμήνυσεν ἐνώπιον τοῦ Εἰσαγγελέως Πλημμελειοδικῶν Πειραιῶς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην μας Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερόντιον Μαριόλην ἐπὶ ἀντιποίησει ἀσκήσεως ὑπηρεσίας λειτουργοῦ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ συγκεκριμένως ὅτι ἀντικανονικῶς ἐκτελεῖ ἀρχιερατικά καθήκοντα καὶ φέρεי τὸν τίτλον τοῦ Μητροπολίτου, καθόσον — ὤθθεν — εἶναι χειροτονημένος ὑπὸ ψευδειςκόπων (ἄπαγε τῆς βλασφημίας).

Διενηργήθη προανάκρισις καὶ ἐν συνεχείᾳ κυρία ἀνάκρισις ὑπὸ τοῦ Ἀνακριτοῦ τοῦ Δ' Τμήματος Πειραιῶς, καθ' ἣν ἐκλήθη εἰς ἀπολογίαὶν ὁ δεσπότης μας. Ὁ νομικὸς σύμβουλος τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐγκριτος δικηγόρος, κ. Ν. Ἀναγνωστόπουλος, ὡς συνήγορός του, δι' ἐμπεριστατωμένων ὑπομνημάτων του ἀνέπτυξε τὸ Παλαισημερολογιακὸν καὶ διὰ νομοκανονικῶν ἐπιχειρημάτων ἀντέκρουσε τὴν κατηγορίαν ὡς ἀβάσιμον καὶ ἄδικον, ὑποστηρίξας ὅτι τόσον ὁ κατηγορούμενος, ὅσον καὶ ἅπαντες οἱ ἀρχιερεῖς μας, ἔχοντες τὴν ἀποστολικὴν διαδοχὴν ἀπὸ τῶν ἀρχιερέων τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ὁρθόδοξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς Διασποράς, εἶναι χειροτονημένοι κανονικῶς ἢτοι συμφώνως πρὸς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ ἐπεξεργασθεὶς τὴν δικογραφίαν ἀντεισαγγελεὺς Πρωτοδικῶν κ. Α. Τσίχλας, συμφώνως πρὸς τὰς ἐπόψεις τοῦ κ. Ἀναγνωστοπούλου, δι' ἐκτενοῦς προτάσεώς του πρὸς τὸ Συμβούλιον τῶν ἐν Πειραιεὶ Πλημμελειοδικῶν, πρότεινε τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ δεσπότη μας. Τοῦτο ἀποδεχθὲν τὴν εἰσαγγελικὴν πρότασιν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 54) 1976 Βουλευμάτος του ἀπύλλαξε τοῦτον τῆς κατηγορίας. Τὸ Βούλευμα τοῦτο ἀποτελεῖ περιφανῇ δικαίωσιν τοῦ 50ετοῦς ἱεροῦ ἀγῶνος τῆς Ἐκκλησίας μας, διότι ἀποφαίνεται ὅτι «προέκυψεν ἐκ τῆς ἐνεργηθείσης προανακρίσεως καὶ τῆς κυρίας ἀνακρίσεως ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος κατὰ τοὺς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας καὶ οὐχὶ ὑπὸ ψευδειςκόπου, ὡς διατείνεται ὁ μηνυτής, καὶ ὅτι ἐγκύρως ἱερουργεῖ κατὰ τὰ ἐν τῇ εἰσαγγελικῇ προτάσει εἰδικώτερον διαλαμβανόμενα».

Καὶ τὸ σημαντικώτερον τοῦ βουλευμάτος εἶναι ὅτι ἀναγνωρίζει ὅχι μόνον τὴν κανονικότητα τῆς χειροτονίας τοῦ ἀρχιερέως, Γεροντίου, ἀλλὰ καὶ τῶν χειροτονιῶν ὅλων τῶν ἀρχιερέων μας, ἐφ' ὅσον ἀποδέχεται «τὰ ἐν τῇ εἰσαγγελικῇ προτάσει εἰδικώτερα δια-

λαμβανόμενα», τὰ ὅποια ἀναφέρονται, ἐκτὸς ἄλλων, εἰς τὴν κανονικότητα τῆς προηγηθείσης χειροτονίας τούτων» διὰ νὰ καταλήξουν εἰς τὴν τοιαύτην τοῦ κατηγορουμένου διαδοχικῶς. Τὸ βούλευμα κατὰ τὴν χαρακτηριστικὴν ἔκφρασιν τοῦ κ. Ἀναγνωστοπούλου, εἶναι ἡ «σφραγίς» τῶν χειροτονιῶν τῶν ἀρχιερέων μας.

Ἐφ' ὧ, διαισθανόμενοι μεγίστην ἠθικὴν ἱκανοποίησιν καὶ ἱερὰν ὑπερηφάνειαν, ἐπὶ τῇ περιφανῇ ὄντως, ταύτῃ δικαίωσει, δοξάζομεν τὸν Θεόν καὶ συγχαίρομεν ἐγκαρδίως τὸν σθεναρὸν ἀγωνιστὴν δικηγόρον κ. Ἀναγνωστόπουλον διὰ τὴν ἀποφασιστικὴν συμβολὴν του εἰς τὴν πραγματοποιήσιν ταύτης.

Τὸ βούλευμα δημοσιεύεται λόγῳ τοῦ μεγάλου ἐνδιαφέροντος αὐτοῦ κατωτέρω, ἀλλὰ μόνον εἰς τὰς πλέον ἐνδιαφερούσας περικοπὰς του, διότι εἶναι μακρὸν ἀποτελούμενον ἐξ 23 δακτυλογραφημένων σελίδων.

«Πρωτοδικεῖον Πειραιῶς

Ἀριθμὸς Βουλευμάτος 54) 76

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΩΝ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ ΠΛΗΜΜΕΛΕΙΟΔΙΚΩΝ

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Ἀθανασίου Γκούρα, Προέδρου, Πριάμου Ἰωάννου καὶ Σπυρίδωνος Κολυβά, Ἀνακριτοῦ Πλημμελειοδικῶν

Συνελθόν ἐν τῷ πρὸς διάσκεψιν δωματίῳ του τὴν 17ην Δεκεμβρίου 1975, παρουσία τοῦ τε Ἀντεισαγγελέως Ἀργυρίου Τσίχλα (κυλουμένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τῆς Δικ. Γραμματέως Μαρίας Τσαγγάρη, ἵνα ἀποφανθῇ ἐπὶ τῆς κάτωθι ποινικῆς ὑποθέσεως.

Ἡσκήθη ποινικὴ δίωξις κατὰ τοῦ Γεροντίου Μαριόλη Μητροπολίτου Παλαισημερολογιτῶν..... ἐκτίθεμεν, ὅτι συνεπεία τῆς ἀπὸ 1.7.1974 μηνύσεως τοῦ Μητροπολίτου Πειραιῶς Χρυσόστομου, κατὰ κόσμον Ἐμμανουὴλ Ταβλαδωράκη, ἐκινήθη... δυνάμει τῶν ὑπ' ἀριθ. 45 καὶ 46) 75 ἡμετέρων παραγγελιῶν πρὸς τὸν Πταισματοδίκην Β. Τμήματος Πειραιῶς καὶ τῶν ὑπ' ἀρ. 20 καὶ 19) 75 τοιούτων πρὸς τὸν ἐνταῦθα Ἀνακριτὴν Δ. Τμήματος, δι' ὧν παρηγγέλθη προανάκρισις καὶ ἐν συνεχείᾳ συμπλήρωσις ταύτης διὰ κυρίας ἀνακρίσεως, ποινικὴ δίωξις κατὰ τοῦ ὡς ἄνω κατηγορουμένου ἐπὶ ἀντιποίησει ἀσκήσεως ὑπηρεσίας λειτουργοῦ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας (ἄρθρ.

175 παρ. 2 και 1 Ποιν. Κώδικος, ἐφ' ἧς ὑποθέσεως, περατωθείσης τῆς παραγγελλθείσης ἀνακρίσεως... ἐπαγόμεθα τὰ ἀκόλουθα.... Οὕτω τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1960 ἐπέτυχε νὰ χειροτονηθῇ ἐν Ἀμερικῇ ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σικάγου Σεραφεῖμ καὶ ἐπισκόπου Θεοφίλου ὁ ἀρχιμανδρίτης Ἀνάκιος Παππᾶς εἰς Ἐπίσκοπον Ταλαντίου. Ἐπαγγελθὼν ἐξ Ἀμερικῆς ὁ Ἐπίσκοπος Ταλαντίου, ἀνέλαβε τὴν ποιμαντορίαν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., ἐπικουρούμενος ἐκ μᾶς ἐξ Ἀρχιμανδριτῶν Ἐπιτροπῆς. Τὸν μῆνα Μάιον 1962 ὁ ἀνωτέρω ἐν συνεργασία μετὰ τῆς περὶ αὐτὸν Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς προσεκάλεσεν ἐκ Νοτίου Ἀμερικῆς τὸν ἀρχιεπίσκοπον Χιλῆς καὶ Περὺ Λεόντιον καὶ ἐχειροτόνησεν εἰς τὴν ἐν Παιανία Ἀττικῆς Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Ἀγίου Νικολάου τὸν ἀρχιμανδρίτην Παρθένιον Σκουρλήν, εἰς ἐπίσκοπον Κυκλάδων, τὸν ἀρχιμανδρίτην Αὐξέντιον Πάστραν εἰς ἐπίσκοπον Γαρδικίου καὶ τὸν ἀρχιμανδρίτην Χρυσόστομον Νασλήμην εἰς Ἐπίσκοπον Μαγνησίας. Εἶδετε ἐν σελ. 37 καὶ ἐπὶ τὴν Σύνοτον Ἱστορικὴν Περιγραφὴν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., τὴν ἐκδοθεῖσαν ἐν ἔτει 1973 ὑπὸ τῶν Ζηλωτῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων). Ἐν συνεχείᾳ τὴν 6ην Ἰουνίου 1962 ἐν τῇ ὡς εἴρηται Ἱερᾷ Μονῇ οἱ ἐπίσκοποι Ταλαντίου Ἀνάκιος, Κυκλάδων Παρθένιος καὶ Γαρδικίου Αὐξέντιος ἐχειροτόνησαν τὸν ἀρχιμανδρίτην Γερώντιον Μαριόλην εἰς ἐπίσκοπον Σαλαμίνας (ἴδετε τὸ ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 5) 6.6.1962 Ἱστοποιητικὸν χειροτονίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν ΓΟΧ Ἑλλάδος), ὅστις κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 128) 5.7.71 συνδικτικῆς ἀποφάσεως τῆς Ἐκκλησίας ΓΟΧ Ἑλλάδος φέρει τὸν τίτλον τοῦ Μητροπολίτου ΓΟΧ Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας.....

Κατὰ ταῦτα, ἐφ' ὅσον ἐπιτρέπεται ἡ ἰδρυσις νέας θρησκευτικῆς κοινωνίας κατὰ λογικὴν ἀκολουθίαν πρέπει αὕτη νὰ ἔχη ἱερεῖς καὶ ἐπισκόπους διὰ τὴν τέλεσιν τῶν τῆς λατρείας τῶν. Οἱ κληρικοὶ οὗτοι εἴτε προερχόμενοι ἐκ τῆς Ἐπισήμου Ἐκκλησίας, εἴτε ἐξ ἄλλης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, γίνονται ἱεουργοὶ τῆς νέας θρησκευτικῆς κοινωνίας, πρὸς ἣν ἐνσωματοῦνται πνευματικῶς, ἀσχοῦντες δὲ τὰ ἱερατικά τῶν καθήκοντα, δὲν ἀντιποιοῦνται τὰ ἔργα λειτουργοῦ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ὡς ἐκ τούτου, τόσον ἡ χειροτονία ἐν Ἀμερικῇ τοῦ Ἀκακίου Παππᾶ, ὅσον καὶ αἱ ἐπακολουθήσασαι τοιαῦται τῶν Σκουρλή, Πάστρα, καὶ Νασλήμην, εἰς ἃς συμμετέσχε καὶ ὁ ἀρχιεπίσκοπος Χιλῆς καὶ Περὺ Λεόντιος, δὲν δύνανται νὰ χαρακτηρισθῶν, ὡς παρ' ἐνορίαν γενόμεναι, διότι ὁ τελευταῖος οὕτως ἐπίσκοπος Λεόντιος προσεκλήθη ὑπὸ ἀρχιερέων τοῦ τόπου τῆς λειτουργίας (Κανὼν ΑΕ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων). Κατ' ἀκολουθίαν, ὅθεν, τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων, δὲν προέκυψαν ἀποχρώσαι ἐνδείξεις ἐνοχλῆς πρὸς ἐπιστήριξιν δημοσίας ἐπ' ἀκροατήριον κατηγορίας κατὰ τοῦ κατηγορουμένου, ἐπὶ τῇ ἀποδιδωμένη αὐτῷ ὡς ἀνω πράξει..... Ἐν Πειραιεὶ τῇ 31.10.1975.

Ὁ Ἀντεισαγγελεὺς Ἀργύριος Τσίχλας
Ἀκοῦσαν αὐτὸ καὶ προφορικῶς καὶ ἀποχωρήσαντος
Ἰδὼν τὴν Δικογραφίαν

Σχεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον

1. Ἐπειδὴ κατὰ τοῦ κατηγορουμένου Γερωντίου Μα-

ριόλη Μητροπολίτου Παλαιοημερολογιτῶν ἠσκήθη ποινικὴ δίωξις καὶ ἀπηγγέλθη κατηγορία ἐπὶ ἀντιποιήσει ἀσκήσεως ὑπηρεσίας λειτουργοῦ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας (ἄρθρ. 175 παρ. 1 καὶ 2 Π.Κ.).

2. Ἐπειδὴ εἰς τὴν παράβασιν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 175 τοῦ Π.Κ. ὑποπίπτει ὁ ἐπιχειρῶν πράξεις αἰτινες μόνον εἰς νόμιμον φορέα ἱερωσύνης εἶναι ἐπιτετραμέναι. Ἀντιποιεῖται, ὅθεν ἀσκήσιν ὑπηρεσίας ἀρχιερέως τῆς Ἀν. Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὁ ἐνεργῶν ἱεροπραξίας, (βαπτίσεις, γάμους κ.λ.π.) χωρὶς νὰ ἔχη χειροτονηθῇ ἐκκλησιαστικῶς λειτουργὸς κατὰ τοὺς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας ἢ ὑπὸ καθηρημένου τελεσιδίκως ἐπισκόπου (ΑΠ 39) 1956, 175) 1957, 140) 1964).

Ἐν προκειμένῳ ἐκ τῆς ἐνεργηθείσης προανακρίσεως καὶ τῆς ἐπακολουθήσασας καὶ νομίμως περατωθείσης κυρίας ἀνακρίσεως προέκυψεν ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος κατὰ τοὺς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας καὶ οὐχὶ ἄλλων ψευδοεπισκόπων, ὡς χειροτονηθέντων ὑπὸ καθαιρεθέντων τελεσιδίκως μητροπολιτῶν, καθ' ὃ ὁ μνηστὴς κυρίως διατείνεται. Ὅθεν, ὁ κατηγορούμενος ἐγκύρως ἱεουργεῖ, κατὰ τὰ ἐν τῇ εἰσαγγελικῇ προτάσει, εἰδικώτερον διαλαμβανόμενα. Κατ' ἀκολουθίαν μὴ ὑπαρχουσῶν ἐν προκειμένῳ ἀποχρώσων ἐνδείξεων πρὸς παραπομπὴν τοῦ κατηγορουμένου εἰς τὸ ἀκροατήριον ἐπὶ τῇ δι' ἣν οὗτος κατηγορεῖται ὡς ἀνω ἀξιοποιῶν πράξει τῆς ἀντιποιήσεως ἀσκήσεως ὑπηρεσίας λειτουργοῦ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, δέον ὅπως μὴ γίνῃ κατ' αὐτοῦ κατηγορία ἐπὶ τῇ πράξει ταύτῃ (ἄρθ. 309 παρ. 1α, 310 παρ. 1 ΚΠΔ).

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 309 παρ. 1α καὶ 310 παρ. 1 ΚΠΔ

Δεχόμενον τὴν Εἰσαγγελικὴν πρότασιν

Ἀποφαίνεται νὰ μὴ γίνῃ κατηγορία κατὰ τοῦ Γερωντίου Μαριόλη ἐπὶ ἀντιποιήσει ἀσκήσεως ὑπηρεσίας λειτουργοῦ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας..... Ἀπεφασίσθη καὶ ἐγένετο ἐν Πειραιεὶ τῇ 17 Δεκεμβρίου 1975 καὶ ἐξεδόθη αὐτόθι τῇ 24η Ἰανουαρίου 1976.

Ὁ Πρόεδρος

Α. Γκιούρας

Ἡ Δικ. Γραμματεὺς

Μ. Τσαγγάρη

Ἐθεωρήθη

Η. Ἰωάννου

Ἀκριβὲς φωτοτυπικὸν ἀντίγραφον δοθὲν εἰς χεῖρας τοῦ πληρ. δικ. Νικ. Ἀναγνωστοπούλου ἀριθ. ταυτ. 448) 75 Δικ. Σὺλ. Πειρ. διὰ τὸν Γερώντιον Μαριόλην.

Ἐν Πειραιεὶ τῇ 31.1.1976

Ἡ Δικ. Γραμματεὺς Ἀννα Κουράκου.

Ἡ μετάνοια πρὸς τὰ οὐράνια δῶματα ὁδηγεῖ.

«Τῆς μετανοίας ἀνοιξόν μοι πύλας Ζωοδότα» ὁρ-
θρίζει γάρ τὸ πνεῦμά μου, πρὸς ναὸν τὸν ἁγίων σου,
ναὸν φέρον τοῦ σώματος, ὅλον ἐσπλωμένον· ἀλλ' ὡς
οἰκτίρμων κάθαρον εὐσπλάγγνῃ σου ἐλέει» (Ζήτει
Τριῶδιον, τῇ Κυριακῇ τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου εἰς
τὸν Ὁρθρον. Δοξαστικὸν μετὰ τὸ Ἑωθινὸν ἅγιον Εὐ-
αγγέλιον καὶ τὸν Ν' (50) Ψαλμόν).

Περίοδος τοῦ Τριωδίου. Ἡ περίοδος αὕτη ἄρχε-
ται ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου, ἡ-
μέραν κατὰ τὴν ὁποίαν δίδεται τὸ σύνθημα τῆς μετα-
νοίας καὶ λήγει εἰς τὸν Ἑσπερινὸν τοῦ Ἁγίου καὶ Με-
γάλου Σαββάτου, ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν διασαλ-
πίζεται τὸ μήνυμα τῆς νίκης κατὰ τοῦ θανάτου, τῆς
Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, τῆς λυτρώσεως καὶ τῆς σω-
τηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Διαιρεῖται ἡ περίοδος
αὕτη τοῦ Τριωδίου, ἐκκλησιαστικῶς εἰς τρία μέρη: α) τὴν
προπαρασκευήν, τὴν πύλην καὶ ἀπαρχὴν τῆς με-
τανοίας, β) τὸ στάδιον τῶν ἀρετῶν τὴν Ἁγίαν καὶ Με-
γάλην Τεσσαρακοστήν, καὶ γ) τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγά-
λην Ἑβδομάδα. Περίοδος πραγματικῆς μετανοίας,
πνευματικῆς ἀνατάσεως, συγκεντρώσεως καὶ ἀσφα-
λοῦς ἀποταμιεύσεως διὰ τοὺς ἐναρέτους καὶ εὐσεβεῖς
τῆς ραθυμίας, τῆς ἀμελείας καὶ τῆς ἀσωτίας, διὰ τοὺς
εἰς τὴν ἄγνοιαν τῆς πραγματικότητος εὐρισκομένους,
πλὴν ὅμως καὶ διὰ τοὺς ὁ σπινθήρ τῆς μετανοίας
πρὸς ἐπιστροφὴν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς εὐσεβείας, ὑποβό-
σκει εἰς τὴν ἀνθρακίαν τῆς συνειδήσεως τῶν καὶ ἀνα-
μένει τὸν ἀνεμὸν διὰ τὴν ἀναζωοπύρωσιν.

Τὴν περίοδον ταύτην τοῦ Τριωδίου, κατ' ἐξοχὴν
περίοδον πνευματικοῦ ἐξαγνισμού, μεσουρανεῖ ὡς φαει-
νότατος ἀστὴρ καὶ θεμιουργὸς ἡ μετάνοια, ἡ ὁποία
θερμαίνει τὰς ψυχὰς συνειδήσεις, κατακαίει τὰ ζιζάνια
τῆς ἁμαρτίας, καθαρίζει τὰς ψυχὰς ἀπὸ παντὸς
μολυσμοῦ, φωτίζει τὰς διανοίας καὶ ὡς πανάριστος ὁ-
δηγός, ὁδηγεῖ πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς εὐσεβείας, πρὸς τὸν
γαλήνιον λιμένα τῆς σωτηρίας. Μετάνοια, λέξις δι' ἄλ-
λους μὲν εὐχάριστος καὶ ἀξία ἀποδοχῆς, δι' ἄλλους δὲ
ἀποκρουστικὴ καὶ δυσάρεστος. Πικρὰ μὲν κατ' ἀρχὴν,
ὡς τὸ φάρμακον τὸ ὁποῖον θεραπεύει τὰς ἀσθενείας,
γλυκεῖα δὲ ὡς ἀποτέλεσμα τῆς πνευματικῆς σωτηρίας.

Ἡ μετάνοια, τῶν παθῶν τῆς ψυχῆς κατευνάζει
τὰ οἰδήματα καὶ ὡς κλιμάκιον τῆς θείας κλίμακος, τὴν
ἀνοδικὴν πορείαν πρὸς τὸ ὕψος τῶν ἀρετῶν ἐπισημαί-
νει. Εἰς τὸν κλυδωνιζόμενον ἄστατον καὶ κυματώδη λι-
μένα τῆς ψυχῆς προβάλλεται ἡ μετάνοια ὡς γαλήνιος
ἐαρινὴ αὐρα καὶ δρόσος, τῆς χάριτος καὶ τοῦ πλουσίου
ἐλέους τοῦ Θεοῦ. Τῶν ἀρετῶν τὴν εὐφορίαν καὶ τὴν
πλουσίαν τούτων συγκομιδὴν εἰς τὴν μετάνοιαν ὀφεί-
λομεν, τοῦ Θεοῦ τὸ γεφύριον.

Ἐκ τοῦ πλούτου τῶν ὀφηλῶν ἐννοιῶν, τῶν κατα-
γυκτικῶν ὕμνων καὶ τῶν ἱερῶν ἀναγνωσμάτων, τῶν
περιεχομένων εἰς τὸ ὁμῶνυμιον βιβλίον τῆς περιόδου
ταύτης, τὸ Τριῶδιον, διδασκόμεθα καὶ πληροφοροῦμε-
θα ἀσφαλῶς καὶ βεβαίως, πόσα ἡ σημασία τῆς μετα-
νοίας καὶ πόσα τὰ ἐκ ταύτης πράγματα ἀπο-
τελέσματα. Ἐκ πάντων τούτων συνάγεται ὅτι μετα-
νοια εἶναι: Ἡ τελεία καὶ ἐν πλήρει ἐπιγνώσει ὑποτα-
γὴ εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ· ἡ νέκρωσις καὶ ταφή τοῦ
ἀνθρωπίνου ἐγωΐσμου καὶ ἡ ἀνάστασις τῆς ἡγεμονίας
τοῦ πνεύματος ἐν εὐσεβείᾳ συμμαρτυρούσης τῆς συνει-
δήσεως· ὁ πρόδρομος τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ· τὸ θεμέλιον
ἐπὶ τοῦ ὁποίου οἰκοδομεῖ ὁ ἀνθρώπος, τὸν οἶκον τῶν
ἀρετῶν καὶ τὴν πνευματικὴν του ζωὴν· ἡ συγκομιδὴ
πάσης ἀρετῆς, ἐκ τοῦ λευκῶνος τῆς εὐσεβείας· τὸ ἀγκι-
στρον τὸ ὁποῖον ἀνελκύει ἐκ τοῦ θυθοῦ τῆς ἀπωλείας,
τῆς ἁμαρτίας τὰ ναυάγια· ἡ περίλαμπρος νίκη τοῦ
πνευματικοῦ ἀγῶνος, ἐναντίον τῆς ἁμαρτίας· τὸ τίμημα
τῆς ἁμαρτίας, τῶν ὀφλημάτων ἡ ἄφεσις· τὸ πνευματι-
κὸν τεῖχος τοῦ προλιμένου τῆς ψυχῆς, εἰς τὸ ὁποῖον
συντρίβονται τοῦ βίου τὰ μανιώδη κύματα.

Ὡς γενικὸν σύνθημα ἡ μετάνοια, κατὰ τὴν περί-
οδον τοῦ Τριωδίου ἐπικρατεῖ, πλουσία δὲ ἡ συγκομιδὴ
εἰς τὰ ἐκ ταύτης ἀποτελέσματα, γεγονότα τὰ ὁποῖα
προβάλλουν πρὸς πάντας τῆς μετανοίας τοὺς πλουσίους
καρπούς καὶ προτρέπουν πρὸς ἐργασίαν τῶν ἔργων
τῆς ἀρετῆς, εἰς τὸν πνευματικὸν ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου.
Μετά τῆς μετανοίας καὶ ἡ νηστεία, ὁμοῦ δὲ αὐτὰ ὡς
δίδουσι ἀδελφαί, ὡς τέκνα τῆς ἀρετῆς, ὡς τοῦ Θεοῦ
οἰκονόμοι, ὡς τέμνα σύμβολα, καθ' ἅπασαν τὴν περίο-
δον τοῦ Τριωδίου, ὡς ἀστέρες σελασφόροι φωταγωγοὺν
τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων· ἐπισημαίνουσι τῆς σωτηρίας
τὴν ἐλπίδα· ὁδηγοῦν πρὸς τὸν γαλήνιον λιμένα τῆς
εὐσεβείας καὶ πλέκουν τὸν στέφανον τῆς νίκης, διὰ
τοὺς ἀγωνιστὰς τοῦ παρὰ τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς ἐπὶ γῆς
Ἐκκλησίας Του, προβαλλομένου θείου ἀγῶνος, εἰς τὸ
στάδιον τῶν ἀρετῶν τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Τεσσα-
ρακοστήν.

Εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ, ὑποδοχθεὺν, διδά-
σκουν καὶ ἐμπνέουν τὰ ἱερὰ ἀναγνώσματα ὡς καὶ οἱ
κατανυκτικοὶ ὕμνοι τῆς περιόδου τοῦ Τριωδίου. Τὸ
Ἅγιον Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς τοῦ Τελώνου καὶ
Φαρισαίου (Λουκ. ιγ' - 10—14) διὰ τῆς θερμῆς ἰκε-
σίας τοῦ Τελώνου πρὸς τὸν Κύριον: «Ὁ Θεὸς ἰλάσθη-
τί μοι τῇ ἁμαρτωλῇ» καὶ τῆς διαβεβαίωσεως τοῦ Κυ-
ρίου ἡ ὁποία ἐπηκολούθησε, τὴν μετάνοιαν διδάσκει
καὶ προβάλλει. Τὸ Ἅγιον Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς
τοῦ Ἀσώτου, (Λουκ. ιε' - 11—32) διὰ τῆς θαυμασίας
καὶ συγκινητικῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Ἀσώτου, ἀναστὰς

πορεύομαι πρὸς τὸν πατέρα μου καὶ ἐρῶ αὐτῷ· πάτερ, ἤμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου· οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱός σου... καὶ ἀναστὰς ἦλθε πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ, ἔτι δὲ αὐτοῦ μακρὰν ἀπέχοντος εἶδεν αὐτὸν ὁ Πατὴρ αὐτοῦ καὶ εὐπλαγχνίσθη καὶ δραμὼν ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ κατεφίλησεν αὐτόν...» καὶ τῶν γεγονότων τὰ ὁποῖα ἐπηκολούθησαν, τὴν μετάνοιαν διδάσκει καὶ ἐπαινεῖ, ὥς καὶ τὴν μακροθυμίαν καὶ ἀγάπην τοῦ Πατρὸς προβάλλει. Τὸ «Ἅγιον Ἐδαγγέλιον τῆς Κυριακῆς τῆς Ἀπόκριου, μνείας εἰς τοῦτο ποιουμένης ἀμυδρῶς, τῆς δευτέρας τοῦ Κυρίου παρουσίας, (Ματθ. κε' 31—46) διὰ τῶν ἐκεῖ ἀναφερομένων ἐντολῶν τοῦ Κυρίου, τῶν παραστατικῶν εἰκότων, ὥς καὶ τῆς κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην κατανοητικῆς ὁμολογίας, τὴν μετάνοιαν προτρέπουν καὶ διδάσκουν πρὸς ἐπιστροφὴν καὶ σωτηρίαν. Τὸ «Ἅγιον Ἐδαγγέλιον τῆς Κυριακῆς τῆς Τυροφάγου, (Ματθ. στ' 14—21) τὴν συγχώρησιν τῶν παραπτωμάτων τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν κατὰ τὸ θεῖον ὑπόδειγμα ἐπιβάλλει, καὶ ὡς κήρυγμα τῆς νηστείας καὶ τῆς μετανοίας θεάρεστον καὶ σωτήριον, προβάλλεται καὶ διδάσκεται. Οἱ κατανοητικοὶ ὕμνοι τῆς ἡμέρας ταύτης πραγματεύονται τὴν παρακοὴν τῶν Πρωτοπλάστων ὥς καὶ τὴν ἐπακολούθησάν ἐξορίαν αὐτῶν ἐκ τοῦ Παραδείσου, προτρέπουν δὲ πρὸς πάντας τὴν πρὸς τὸν Θεὸν ὑπακοήν, διὰ τῆς προσευχῆς τῆς μετανοίας καὶ τῆς νηστείας.

Οἱ παρατιθέμενοι ἐν συνεχείᾳ ὕμνοι, οἱ ὁποῖοι ἐλήφθησαν σποραδικῶς, ὥς καὶ οἱ πλείστοι παραλειπόμενοι ἐκ τῶν ἀναφερομένων ἐν τῷ Τριώδιῳ, ἀναδίδουν τὸ θυμίαμα τῆς μετανοίας πάσης θλιβομένης ψυχῆς διὰ τὰς ἁμαρτίας αὐτῆς· ἀποπνέουν τὸ ἄρωμα τῆς εὐλαθείας καὶ προβάλλουν τῆς μετανοίας τὰ σωτηριώδη καὶ εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα διὰ τῆς νηστείας ἐκδηλούμενα. «Ἐλαμψεν ἡ χάρις σου, Κύριε, ἔλαμψεν ὁ φωτισμὸς τῶν ψυχῶν ἡμῶν· ἰδοὺ καιρὸς εὐπρόσδεκτος, ἰδοὺ καιρὸς μετανοίας· ἀποθώμεθα τὰ ἔργα τοῦ σκότους, καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ὅπλα τοῦ φωτός· ὅπως διαπλεύσαντες τὸ τῆς Νηστείας μέγα πέλαγος, εἰς τὴν τριήμερον Ἀνάστασιν καταντήσωμεν, τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ σώζοντος τὰς ψυχὰς ἡμῶν». (Ζήτει Τριώδιον, εἰς τὰ Ἀπόστιχα τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Κυριακῆς τῆς Τυρινῆς). «Ἐλήλυθεν ἡ Νηστεία, ἡ μήτηρ τῆς σωφροσύνης, ἡ κατήγορος τῆς ἁμαρτίας καὶ συνήγορος τῆς μετανοίας, ἡ πολιτεία τῶν Ἀγγέλων καὶ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων· οἱ πιστοὶ ἀνακράζωμεν· Ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς». (Ζήτει Τριώδιον, τῇ Δευτέρᾳ τῆς Α' Ἑβδομάδος τῶν Νηστείων, εἰς τὸν Ὅρθρον Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν). «Νηστεύσωμεν νηστείαν δεκτὴν, εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ· ἀληθὴς νηστεία, ἡ τῶν κακῶν ἀλλοτρίωσις, ἐγκράτεια γλώσσης, θυμοῦ ἀποχή, ἐπιθυμιῶν χωρισμός, καταλαλιάς, ψεύδους, καὶ ἐπιουρίας· ἡ τούτων ἐνδεια, νηστεία ἐστίν, ἀληθὴς καὶ εὐπρόσδεκτος». (Ζήτει τῇ αὐτῇ ὡς ἂν ἡμέρᾳ, εἰς τὸν Ἑσπερινὸν Ἀπόστιχα). «Μετανοίας ἐφέστηκε καιρὸς, ἐγκρατείας ἐπιδείξει καρπός, ὃ ψυχὴ μου· ἐλέησον πρὸς τοὺς πρὶν μετανοήσαντας, κράζον τῷ Χριστῷ. Ἠμαρτον, σῶσόν με, ὡς ἔσωσας, Δέσποτα, Τελώνην στενάξαντα, ἐκ καρδίας Ἀγαθὴ, ὁ μόνος ὑπάρχων πολυέλεος». (Ζήτει Τριώδιον, τῇ Τρίτῃ τῆς Α' Ἑβδομάδος

τῶν Νηστείων, εἰς τὸν Ὅρθρον Κάθισμα μετὰ τὴν 6' Στιχολογίαν). «Κύριε, ἐμοὶ τῷ ἁμαρτωλῷ ἔθου μετάνοιαν, ἐμὲ τὸν ἀνάξιον, σῶσαι βουλόμενος, ἀμετρήτῳ ἐλέει σου· σοὶ προσπίπτω δεόμενος· Ἐν νηστείαις, τὴν ψυχὴν μου σύγκαψον, ὅτι πρὸς σὲ κατέφυγον, τὸν μόνον Πολυέλεον». (Ζήτει Τριώδιον, τῇ Πέμπτῃ τῆς Α' Ἑβδομάδος τῶν Νηστείων, εἰς τὸν Ὅρθρον Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν). «Μετανοίας ὁ καιρὸς, καὶ ζωῆς αἰωνίου πρόξενος ἡμῖν, ὁ τῆς Νηστείας, ἀγών, ἐὰν ἐκτεινόμεν χεῖρας εἰς εὐποιῶν· οὐδὲν γὰρ οὕτω σώζει ψυχὴν ὡς ἡ μετάδοσις τῶν ἐπιδοσμένων· ἡ ἐλεημοσύνη συγκεκραμένη τῇ νηστείᾳ, ἐκ θανάτου ρύεται τὸν ἄνθρωπον. Αὐτὴν ἀσπασώμεθα, ἥς οὐδὲν ἴσον· ἱκανὴ γὰρ ὑπάρχει σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν». (Ζήτει Τριώδιον, τῇ Πέμπτῃ τῆς Β' Ἑβδομάδος τῶν Νηστείων, εἰς τὸν Ὅρθρον Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν). «Νηστεία καὶ δεήσει, ἑαυτοὺς καθαρίσωμεν, καὶ πενήτων προμηθεῖα τὸν Θεὸν θεραπεύσωμεν· στενάξωμεν, πενήτησωμεν θερμῶς, ὥς ἔχωμεν καιρὸν ἐπιστροφῆς ἵνα πένθους αἰωνίου, τοῦ ἐν φλογὶ γεέννης λύτρωθῆμεν, δόξαν ἀναπέμποντες Χριστῷ, μετάνοιαν ὀρίσαντι θροτοῖς, πᾶσι τοῖς ἐπιστρέφουσι, γνώμης εὐθύτητι». (Ζήτει Τριώδιον, τῇ Τρίτῃ τῆς Γ' Ἑβδομάδος τῶν Νηστείων, εἰς τὸν Ὅρθρον Κάθισμα μετὰ τὴν 6' Στιχολογίαν). «Ζηλώσωμεν οἱ πιστοὶ, τοῦ Τελώνου τὴν μετάνοιαν, καὶ μὴ Φαρισαϊκῶς ἐγκωχισώμεθα· ἀλλ' ἐκ βάθους καρδίας, στεναγμὸν προσοίωμεν, τῷ εὐεργετῇ τῶν δλων Θεῷ· αὐτὸς γὰρ ἐνετείλατο, λέγων· Ὅτι, πᾶς ὁ ὑφ' ὃν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται· ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν, ὑψωθήσεται. Διὸ ὁμοφρόνως βοηθώμεν αὐτῷ· Ὁ Θεός ἰλάσθητι ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς, καὶ σῶσον ἡμᾶς». (Ζήτει Τριώδιον, τῇ Πέμπτῃ τῆς Δ' Ἑβδομάδος τῶν Νηστείων, εἰς τὸν Ὅρθρον Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν). «Δεῦτε ἐργασώμεθα, ἐν τῷ μυστικῷ ἀμμελῶνι, καρπούς μετανοίας ἐν τούτῳ ποιούμενοι, οὐκ ἐν ἐρώμασι καὶ πόμασι κοιτώντες, ἀλλ' ἐν προσευχαῖς καὶ νηστείαις, τὰς ἀρετὰς κατορθόντες· Τούτοις ἀρεσκόμενος ὁ Κύριος τοῦ ἔργου, δηγάριον παρέχει, δι' οὗ ψυχὰς λυτροῦται, χρέους ἁμαρτίας, ὁ μόνος πολυέλεος». (Ζήτει Τριώδιον, τῇ Κυριακῇ τῆς Δ' Ἑβδομάδος τῶν Νηστείων, εἰς τὸν Ὅρθρον Δοξαστικὸν τῶν Αἰνῶν). «Τὴν ψυχωφελὴ πληρώσαντες Τεσσαρακοστήν, καὶ τὴν ἁγίαν ἑβδομάδα τοῦ πάθους σου, αἰτούμεν κατιδεῖν Φιλάνθρωπε· τοῦ δοῦναι ἐν αὐτῇ τὰ μεγαλεῖά σου, καὶ τὴν ἀφατον δι' ἡμᾶς οἰκονομίαν σου, ὁμοφρόνως μελωδοῦντες· Κύριε δόξα σοι». (Ζήτει Τριώδιον τῇ Παρασκευῇ πρὸ τῶν Βαΐων, Στιχηρά εἰς τὸν Ἑσπερινόν).

Διὰ τοῦ παρατεθέντος προηγουμένως μέρους ἐκ τῶν ἱερῶν ἀναγνωσμάτων καὶ τῶν κατανοητικῶν ὕμνων, ἐκ τ ο ὕ π ν ε υ μ α τ ι κ ο ὕ π λ ο ὕ τ ο υ τῆς π ν ε υ μ α τ ο φ ὀ ρ ο υ καὶ μελιρρύτου κυψέλης τῆς Ἐκκλησίας, τῶν τερονῶν εἰς τὴν ἀκοήν, τῶν γλυκέων εἰς τὴν γεῦσιν καὶ ζωηρρύτων εἰς τὴν καρδίαν, τὴν ψυχὴν καὶ τὴν διάνοιαν, πληροῦνται τὰ δύο πρῶτα μέρη τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιόδου τοῦ Τριωδίου· τὸ πρῶτον μὲν μέρος, τῆς προπαρασκευῆς, πόλης καὶ ἀπαρχῆς τῆς μετανοίας· τὸ δὲ δεύτερον μέρος, τοῦ σταδίου τῶν ἀρετῶν, τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Ἑβδομάδος τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου, αἱ ἀπαρχαὶ προηγουμένως.

Ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Ἑβδομάς τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου καὶ πάλιν διὰ τῶν κατανυκτικῶν ὕμνων καὶ τῶν ἱερῶν ἀναγνωσμάτων, μέρος μόνον τῶν ὁποίων παρατίθεται ἐνταῦθα, προβάλλεται καὶ δικαίως ὡς ἐποχή πνευματικοῦ ἀνεφοδιασμοῦ, ὡς ἀνατολή φωτῶν σωστικῶν, ὡς λαμπρόφορος προάγγελος τῆς ἐκ τῆς φθορᾶς τῆς ἁμαρτίας λυτρώσεως καὶ σωτηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, διὰ τῆς ἐπὶ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ὑπερτάτης θυσίας τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν καὶ Λυτρωτοῦ. Τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Δευτέραν, προβάλλεται ἡ σωφροσύνη, τῆς μετανοίας ἐκδήλωσις διὰ τῆς νηστείας τῶν παθῶν καὶ τῆς ἐκ τούτου ἀποφυγῆς τῆς ἁμαρτίας, τοῦ μακαρίου Ἰωσήφ τοῦ Παγγάλου, ὡς καὶ ἡ ἀκαρπία τῆς ὑπὸ τοῦ Κυρίου καταρασθείσης καὶ ξηρανθείσης συκῆς, (Ματ. κα' 19—22) παραγγέλλεται δὲ ἡ πνευματικὴ εὐκαρπία διὰ τῆς μετανοίας, «Τῆς ξηρανθείσης συκῆς, διὰ τὴν ἀκαρπίαν, τὸ ἐπιτίμιον φοβηθέντες ἀδελφοί, καρποὺς ἀξίους τῆς μετανοίας, προσάξωμεν Χριστῷ τῷ παρέχοντι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος» ὡς καὶ ἡ περιβολὴ τῆς σωφροσύνης διὰ τῆς νεκρώσεως τῶν παθῶν. «Δευτέραν Εὐὰν τὴν Αἰγυπτίαν, εὐρὼν ὁ δράκων, διὰ ρημάτων, ἔσπευδε κολακείας, ὑποσκελίσαι τὸν Ἰωσήφ· ἀλλ' αὐτὸς καταλιπὼν τὸν χιτῶνα, ἔφυγε τὴν ἁμαρτίαν, καὶ γυμνὸς οὐκ ἠσχύνετο, ὡς ὁ πρωτόπλαστος πρὸ τῆς παρακοῆς· αὐτοῦ ταῖς ἱκεσίαις, Χριστέ, ἐλέησον ἡμᾶς». (Ζήτει ἀμφοτέρω τῇ Τροπάρια τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ εἰς τὸν Ὁρθρον, Ἀποστίχα τῶν Αἰῶν καὶ Δοξαστικῶν τῶν Ἀποστίχων). Τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Τρίτην, διὰ τῆς προβαλλομένης μνείας τῆς παραβολῆς τῶν δέκα παρθένων, ἐκ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, (Ματθ. κε' 1—13) καὶ τῶν κατανυκτικῶν ὕμνων, παραγγέλλεται ἡ διὰ τῆς σπουδῆς καὶ τῆς μετανοίας, πνευματικὴ ἐτοιμασία, πρὸς πολλαπλασιασμὸν τῶν ταλάντων, τὰ ὅποια ἐλάβομεν παρὰ τοῦ Κυρίου, (Ματθ. κε' 14—30). Ἡ περιουσία αὐτῇ τοῦ Ἀγίου Εὐαγγελίου τῆς παραβολῆς τῶν ταλάντων ἀναγινώσκεται ὁμοῦ μετὰ τῆς σημειωθείσης προηγουμένως παραβολῆς τῶν δέκα παρθένων, τὴν αὐτὴν ἡμέραν εἰς τὸν Ἑσπερινόν. «Τὸ τάλαντον, ὅσοι πρὸς Θεοῦ, ἐδέξασθε ἰσοδύναμον χάριν, ἐπικουρία τοῦ δόντος Χριστοῦ, αὐξήσατε φάλλοντες· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον». (Ζήτει τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ εἰς τὸν Ὁρθρον· ὡδὴ ὁδὸς τοῦ Κανόνος). Τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Τετάρτην, προβάλλεται ἡ ἀναγνώρισις τῆς ἐνοχῆς, ἡ ἐλπίς ἐπὶ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ὡς καὶ ἡ σωτήριος λύσις τῆς μετανοίας τῆς πόρνῃς γυναικὸς τῆς ἀλειψάσης τὸν Κύριον διὰ πολυτίμου μύρου· τούτου γενομένου μικρὸν χρόνον πρὸ τοῦ σωτηρίου Πάθους Του. (Λουκ. ζ' 36—50). Ἐκ τῆς ἐνεργείας δὲ ταύτης πραγματοποιοῦνται τῆς σωτηρίας τὰ ἐπιτεύγματα, διὰ τῆς λυτρώσεως καὶ τῆς ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν. Καὶ ταυτοχρόνως προβάλλεται ὡς τιμωρὸς ἡ ἀντίθεσις ολοκληρωμένη: τῆς φυλαργυρίας τοῦ μαθητοῦ ἢ κατὰκρισις, τῆς προδοσίας τοῦ Ἰούδα ἢ πρόξενος· τῆς αἰωνίας καταδίκης τὸ πικρὸν ἀποτέλεσμα. (Ματθ. κατ' 6—16). Οἱ κατανυκτικοὶ ὕμνοι τῆς ἡμέρας ταύτης σκιαγραφοῦν ἐνδεικτικῶς τὴν εἰκόνα τῶν ἀναφερομένων ἀνωτέρω ἀντιθέσεων: τῆς μετανοίας τῆς πόρνῃς γυναικὸς· τῆς φυλαργυρίας καὶ προδοσίας τοῦ μαθητοῦ. Ἡ λύτρωσις καὶ ἡ ἀφεσις τῶν ἁμαρτιῶν τῆς

πόρνῃς γυναικὸς· ἡ αἰωνία καταδίκη τοῦ Ἰούδα, τοῦ φιλαργύρου καὶ προδότου μαθητοῦ. Τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Πέμπτην, παραγγέλλεται ἡ διὰ τῆς μετανοίας προσέγγισις, εἰς τὴν μυστικὴν πνευματικὴν Τράπεζαν τῶν πλουσίων δωρεῶν, μετὰ καθαρᾶς καρδίας διὰ τῆς ἐξομολογήσεως, ὅπως πληροφορηθῶμεν πάντες τὸ μεγαλεῖον τῆς ταπεινώσεως τοῦ Κυρίου: «Ὁ λίμνας καὶ πηγὰς καὶ θαλάσσας ποιήσας, ταπεινώσιν ἡμᾶς, ἐκπαιδεύων ἀρίστην, λεγτίφ ζωννύμενος, μαθητῶν πόδας ἐνιψε, ταπεινούμενος ὑπερβολῇ εὐπλαγχνίας, καὶ ὕψων ἡμᾶς ἀπὸ θαράθρων κακίας, ὁ μόνος φιλόανθρωπος». (Ζήτει τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ εἰς τὸν Ὁρθρον, Κάθισμα μετὰ τὴν γ' ὥδην τοῦ Κανόνος). Πλήρεις καὶ ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι κατ' ἀκολουθίαν καὶ κατὰ τὸ θεῖον παράδειγμα ταπεινώσεως, γενόμεθα οὕτω μέτοχοι καὶ καινωνοί, ὡς καὶ οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καὶ Μαθηταὶ τοῦ Κυρίου κατὰ τὸν Μυστικὸν Δείπνον, τοῦ Παναγίου Σώματος καὶ τοῦ τιμίου Αἵματος τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν, μετὰ πίστεως, ἀγάπης καὶ σταθερᾶς εὐσεβοῦς πεποιθήσεως. Τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Παρασκευὴν, προβάλλονται τὰ πανάγια καὶ σωτήρια Πάθη τοῦ Σωτῆρος καὶ Λυτρωτοῦ· ἡ ὑπερτάτη ἐπὶ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, θυσία Αὐτοῦ, τῆς σωτηρίας καὶ τῆς ἀθανασίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἡ πρόξενος. «Ἐξηγόρασας ἡμᾶς, ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου, τῷ τιμίῳ σου αἵματι· τῷ Σταυρῷ προσηλωθεὶς, καὶ τῇ λόγχῃ κεντηθεὶς, τὴν ἀθανασίαν ἐπήγασας ἀνθρώποις. Σωτήρ ἡμῶν δόξα σοι». (Ζήτει τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ εἰς τὸν Ὁρθρον τῆς Ἀκολουθίας τῶν Ἀγίων Παθῶν, Ἀπολυτίκιον). Τὸ μέγα πρὸς πάντας ἀπευθυνόμενον προσκλητήριον, προσελεύσεως πρὸς τὸν Ἑσταυρωμένον Κύριον διὰ τῆς μετανοίας, πρὸς λύτρωσιν καὶ σωτηρίαν. Πλέον δὲ τούτων προβάλλεται καὶ τοῦ εὐγνώμονος ληστοῦ, τοῦ συσταυρωθέντος μετὰ τοῦ Κυρίου, διὰ τῆς μετανοίας ἡ σωτήριος ἐν τῷ σταυρῷ ὁμολογία: «Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου». (Λουκ. κγ' 42). «Κεκλεισμένως ἤνοιξε τῆς Ἑδῆς Πύλας· Βαλὼν ὁ ληστὴς κλεῖδα τὸ «Μνήσθητί μου». (Ζήτει τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ εἰς τὸν Ὁρθρον τῆς Ἀκολουθίας τῶν Ἀγίων Παθῶν, μετὰ τὸ Μηνολόγιον στίχοι εἰς τὸν εὐγνώμονα ληστήν). Τὴν κλεῖδα ταύτην τῆς μετανοίας, προσφέρει πρὸς πάντας ἀπὸ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ὁ Ἑσταυρωμένος Κύριος, καὶ παραγγέλλει ὅπως λάβωμεν ταύτην καὶ διὰ ταύτης ἀνοίξωμεν τὰς ψυχὰς ἡμῶν καὶ ἀποβάλωμεν τὸν βόρβορον τῆς ἁμαρτίας, πλουτίσωμεν δὲ ἀκολούθως ταύτας, διὰ τῶν ναμάτων τῆς πίστεως καὶ τῆς εὐσεβείας. Τὸ Ἅγιον καὶ Μέγα Σάββατον προβάλλεται καὶ προκηρύσσεται τὸ μέγα καὶ κοσμοσωτήριο μῆνυμα. Τὸν θάνατον καὶ τὴν ταφὴν τοῦ Κυρίου, ὡς καὶ τὴν καθόδον Αὐτοῦ εἰς τὸν Ἀδὴν ἀκολουθεῖ καὶ ἐπισφραγίζει ἡ ἀνάστασις. Τὸ μῆνυμα τῆς νίκης κατὰ τοῦ θανάτου· τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου τῆς λυτρώσεως καὶ τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Κατὰ τὴν σεβασμίαν ταύτην τῆς καταπαύσεως ἡμέραν, καλοῦμεθα κατ' ἀκολουθίαν πάντες ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι, ὅπως προδῶμεν εἰς τὴν νέκρωσιν καὶ ταφήν, διὰ τῆς μετανοίας, τοῦ ἀνθρωπίνου ἐγωϊσμοῦ τῶν παθῶν, ἵνα ἀκολουθήσῃ ἐν συνεχείᾳ ἡ πνευματικὴ ἀ-

νάστασις τῶν ψυχῶν ἡμῶν, διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν θυσιασθέντος ἐπὶ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, καὶ Ἀναστάντος ἐν δόξῃ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐκ τῶν νεκρῶν.

Μετάνοια, ὡς ἐπισφράγισμα καὶ ἀνακεφαλαίωσις τῶν προεκτεθέντων, τῆς λέξεως ὡς ἀκροστιχίδος λαμβανομένης, σημαίνει:

Μετάνοια, τῆς παρακοῆς τὸ τίμημα·

Ἐλέους οὐρανοῦ ἢ προμήθεια·

Τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου ἢ ἀπόλαυσις·

Ἀγαθῶν τοῦ Θεοῦ οἰκονόμος·

Ναμάτων τῆς εὐσεβείας ὁ πλωτισμός·

Ὁ προάγγελος τῆς λυτρώσεως ἐκ τῆς ἁμαρτίας·

Ἰλασμοῦ ὁ ἀδαπάνητος πλοῦτος·

Ἀμαρτωλῶν ἢ δεδαία σωτηρία.

Μετὰ τῆς μετάνοιας ἢ νηστείας, μετὰ τῆς νηστείας ἢ εὐσέβειας, μετὰ τῆς εὐσεβείας ἢ πρὸς τὸν Θεὸν παρρησίας καὶ ἢ παροχὴ τοῦ πλουσίου ἐλέους, μετὰ τῆς πρὸς τὸν Θεὸν παρρησίας καὶ τῆς παροχῆς τοῦ πλουσίου ἐλέους ἢ κληρονομία τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, μετὰ τῆς κληρονομίας τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν ἢ αἰωνία μακαριότης· πάντα ταῦτα προσφερόμενα ὡς δῶματα ἰσχυρά, ὡς πνευματικὸς κρῖκος, ὡς ἀγκιστρον ἐλ-

πίδος, ὡς ἀγκυρα σωτηρίας, πρὸς ἄγραν τῶν ψυχῶν, ἐκ τοῦ πελάγους τῆς ἀσεβείας καὶ τῆς τρικυμίας τῶν παθῶν.

Ἡ μετάνοια, διὰ τῆς νηστείας τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ἐκδηλουμένη, πραγματοποιεῖ τὸν κύκλον τῆς σωτηρίας καὶ ἀναδεικνύει τοὺς ἀγωνιστὰς τοῦ πνεύματος τῆς εὐσεβείας, τοὺς ἐργάτας τοῦ ἀμπελῶνος τοῦ Κυρίου, τοὺς θεμελίους λίθους τῶν ἀρετῶν, τῆς κατὰ Θεὸν εὐλογημένης οἰκοδομῆς. Ἡ μετάνοια, ὡς πραγματικὴ θεία τοῦ Κυρίου ἐντολή, «Μετανοεῖτε» ἡγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν», (Ματθ. δ' 17) πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν παραγγέλλεται ἀνὰ τοὺς αἰῶνας, διὰ τοῦ ἀψευδοῦς στόματος τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ προσκαλεῖ πάντας ὁ Κύριος πρὸς ἀποδοχὴν ταύτης καὶ ἐφαρμογὴν, μετὰ εὐσεβοῦς συνειδήσεως, διὰ τήν, διὰ τῆς καλλιεργείας τῶν ἔργων τῆς ἀρετῆς, πλουσίαν συγκομιδὴν τῶν ζωοδόχων καρπῶν τῆς κατὰ Χριστὸν ἀγάπης, τὴν πνευματικὴν τροφὴν τῆς αἰωνίου ζωῆς.

Ἀμήν.

Ἀριστείδης Σ. Καρβέλας

Φεβρουάριος 1976

Σταύρωσις καὶ Ἀνάστασις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἶτα κατασκευάσαντες τὸν Σταυρὸν ἐπορεύοντο εἰς τὸ σταυρῶσαι Αὐτόν. Καὶ οὕτω πορευόμενον καὶ βαστάζοντα τὸν σταυρὸν, ἔφερον ἔξω τῆς πόλεως τῆς Ἱερουσαλὴμ. Ἀλλ' ὅτε ἐπορεύοντο τὴν ὁδόν, βαστάζων ὁ Ἰησοῦς τὸν σταυρὸν, ἀπὸ τὰς πολλὰς πληγὰς καὶ τὸ βάρος τοῦ σταυροῦ οὐκ ἐδύνατο περιπατεῖν, ἀπὸ δὲ τῆς ἐπιθυμίας ἣν εἶχον εἰς τὸ σταυρῶσαι αὐτὸν ταχέως, ἄραντες ἀπ' αὐτοῦ τὸν σταυρὸν, ἔδωκαν αὐτὸν εἰς τινα Κυρηναῖον, Σίμωνα ὀνόματι, συναντήσαντα αὐτοῖς ἐρχόμενον ἀπὸ ἀγροῦ, ὅστις εἶχε δύο υἱούς, Ἀλέξανδρον καὶ Ῥούφον, ἔδωκαν δὲ εἰς αὐτὸν τὸν σταυρὸν, οὐχ ὅτι ἐλεοῦντες τὸν Ἰησοῦν, ἵνα ἐλαφρόσωσιν ἐκ τοῦ βάρους, ἀλλ' ἐπιθυμοῦντες ἵνα ὁδεύῃ συντομώτερον καὶ φθάσῃ εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης. Διὰ τοῦτο ἡγγάρευσαν τὸν Κυρηναῖον, ἵνα ἄρῃ τὸν σταυρὸν Αὐτοῦ καὶ οὕτω φέρουσιν Αὐτόν ἐπὶ τινα τόπον λεγόμενον Γολγοθᾶν, ὅς ἐστι μεθερμηνεύμενος κρανίου τόπος. Ἠκολούθει οὖν δι' ὅλης τῆς ὁδοῦ μέχρι τοῦ Γολγοθᾶ τόπου καὶ ὁ Ἰωάννης, ὁ εἷς ἐκ τῶν δώ-

δεκα μαθητῶν Αὐτοῦ.

Ἐν τασούτῳ ἰδὼν ὁ Ἰωάννης ταῦτα ἔφυγεν ἀπ' ἐκεῖ καὶ δραμὼν πρὸς τὴν Θεοτόκον λέγει αὐτῇ μετὰ δακρύων. Ὁ Κυρία καὶ Μήτηρ τοῦ Διδασκάλου μου, ποῦ ἴης; Καὶ οὐκ οἶδας τὰ γενόμενα; Ἀπεκρίθη ἡ Θεοτόκος καὶ εἶπε. Καὶ ποῖά εἰσι ταῦτα, ὦ Ἰωάννη; Ὁ δὲ μετὰ θερμῶν δακρύων καὶ ἀναστεναγμῶν ἔφη. Τὸν φίλτατόν σου Υἱὸν καὶ Διδάσκαλόν μου ἀπάγουσιν οἱ ἀχάριστοι καὶ ἄθεοι Ἰουδαῖοι εἰς τὸ σταυρῶσαι Αὐτόν. Ἡ δὲ Θεοτόκος ἀκούσασα ταῦτα ἔκραξε μεγάλη τῇ σωνῇ. Οἱμοι, οἱμοι γλυκύτατε Υἱέ, τί γάρ κακὸν ἐποίησας τίς Ἰουδαίος καὶ ἀπάγουσί Σε εἰς τὸν Σταυρὸν, καὶ οὕτω ἐγερθεῖσα ὡς ἐσκοτισμένη καὶ κλαίουσα ἀπῆρχετο ὁδοματὰ κατὰ τὴν ὁδόν. Ἠκολούθουν δὲ αὐτὴν καὶ γυναῖκες τινες, ἥ τε Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, ἡ Μάρθα καὶ ἡ Σαλώμη καὶ ἕτεροι παρθένοι, σὺν αὐταῖς δὲ καὶ ὁ Ἰωάννης. Ποῦ ἐστὶν ὁ Υἱός μου; ἠρώτησεν ἡ Θεοτόκος, ὅτε ἔφθασεν εἰς τὸ πλῆθος. Λέγει ὁ Ἰω-

άννης. Βλέπεις Ἐκείνον, ὅστις φορεῖ τὸν ἀκάνθινον στέφανον, μὲ τὰς χεῖρας δεδεμέναις; Ἰδοῦσα δὲ Αὐτὸν ἡ Θεοτόκος ὀλιγοφύχησε καὶ ἔπεσεν ὀπισθεν εἰς τὴν γῆν κάτω καὶ ἔκειτο ἱκανὴν ὥραν, αἱ δὲ γυναῖκες αἱ ἀκολουθοῦσαι Αὐτὴν ἴσταντο γύρωθεν καὶ ἔκλαιον.

Ἀφοῦ δὲ ἡ Θεοτόκος ἀνέπνευσε καὶ ἠγέρθη ἔδραμε μετὰ πολλῶν δακρύων καὶ ἀναστεναγμῶν, παρακαλοῦσα τοὺς Ἰουδαίους καὶ λέγουσα. Δότε μοι, ὦ ἄνδρες, τόπον ὅπως ἴδω καὶ κλαύσω τὸν γλυκυτάτον Μου Υἱόν καὶ τὸ στήθος αὐτῆς τύπτουσα ἔκραξε γοερώς. Οἴμοι ὦ Υἱέ, πῶς τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν, πῶς ὑπομένω θεωροῦσά Σε; Οἴμοι, οἴμοι, ποῦ τοῦ Γαβριὴλ τὰ Ἐθαγγέλια; Δεῦτε πάντες καὶ κλαύσατε τὴν τετραυματισμένην μου ψυχὴν, ὅτι τὸν μονογενῆ μου Υἱόν καὶ πρωτότοκον θεωρῶ ὡς ἄρνιον ἄκακον ἀπαγόμενον ἐπὶ σταυροῦ. Δεῦτε καὶ ἀκούσατε λαοί, φυλαὶ καὶ γλώσσαι, ποῖον ἄδικον θάνατον δίδουσιν εἰς τὸν Υἱόν μου.

Καὶ πάλιν γεγωνοτέρα τῇ φωνῇ ἐδόθησε λέγουσα, ὦ Υἱέ μου γλυκύτατε, πῶς μέλλω ὑπομεῖναι τοιαῦτα θεωροῦσά Σε πάσχοντα; Λέγουσα δὲ ταῦτα καὶ τύπτουσα τὸ στήθος μετὰ δακρύων καὶ θαρῶν ἀναστεναγμῶν πάλιν ἔλεγε. Ποῦ ἔδυσαν Υἱέ μου τὰ ἀγαθὰ ὅσα ἐποίησας ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ; Τί γὰρ κακὸν Υἱέ μου πρὸς τοὺς ἀχαρίστους Ἰουδαίους ἐποίησας; Οἱ δὲ Ἰουδαῖοι ταῦτα παρὰ τῆς μητρὸς τοῦ Ἰησοῦ ἀκούοντες καὶ οὕτως αὐτὴν βλέποντες θρηνηδοῦσαν, ἐδίωκον Αὐτὴν ἀπὸ ἐκεῖ. Ἡ δὲ Θεοτόκος οὐκ ἤθελε φυγεῖν, ἀλλ' ἔμενε βοῶσα καὶ λέγουσα. Φονεύσατε ἐμὲ πρῶτον, ὦ Ἰουδαῖοι παράνομοι.

Τοιουτοτρόπως οὖν ἐλθόντες εἰς τὸν Κρανίου τόπον, ὃς ἐστὶ λιθόστρωτος, ἔστησαν ἐκεῖ οἱ Ἰουδαῖοι τὸν Σταυρόν. Ἐἵτα ἐκδύσαντες οἱ Στρατιῶται διμερίσαντο τὰ ἱμάτια Αὐτοῦ καὶ γονυπετοῦντες ἔμπροσθεν Αὐτοῦ ἔλεγον μετὰ τῶν Ἰουδαίων, Χαῖρε ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων. Ἐἵτα ἐμπτύσαντες Αὐτὸν ἔλαβον τὸν κάλαμον καὶ ἔτυπον Αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν καὶ ὅτε ἐνέπαιζον Αὐτὸν ἀνεβίβασαν Αὐτὸν καὶ καθήλωσαν εἰς τὸν Σταυρόν, καρφώσαντες Αὐτοῦ τὰς παναχράντους χεῖρας ὡς ἦν δυνατόν. Ἐἵτα σύραντες καὶ τοὺς πόδας Αὐτοῦ κάτω ἐκάρφωσαν καὶ αὐτοὺς. Ἦν δὲ ὥρα ὥσαι ἕκτη, ἡμέρα δὲ Παρασκευή. Ὁ δὲ Πιλάτος ἔγραφε τίτλον καὶ ἐπέθηκεν ἐπάνω τῆς κεφαλῆς Αὐτοῦ. Οὗτός ἐστιν ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων. Τότε ἐσταύρωσαν καὶ δύο λησταὶ σὺν Αὐτῷ, ἐτέθησαν δὲ ὁ εἰς ἐκ δεξιῶν ὀνόματι Δημῖας καὶ ὁ εἰς ἐξ ἐωνύμων ὀνόματι Γήστας.

Ταῦτα πάλιν ἀκούσασα καὶ ἰδοῦσα ἡ Θεοτόκος, ὀδυρομένη ἐκ βάθους καρδίας ἔλεγεν. Ὁ Ἀρχάγγελε Γαβριήλ, ποῦ εἶ, ἵνα δικάσωμαι μετὰ σοῦ; Ποῦ μοι τὸ χαῖρε, ὃ ἔφηες; Πῶς οὐκ εἶπές μοι ἔκτοτε τὰ ἄμετρα βάσανα καὶ τὸν ἄδικον φόνον τοῦ γλυκυτάτου μου Υἱοῦ; Πῶς οὐκ εἶπές μοι τὴν ἀπαρμύθητον θλίψιν ταύτην; Ποῖος ἄρα γε εἰς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην νὰ ἐδοκίμασε τοιούτους θαυμάσιους πόνους, ὥστε νὰ ἔλθῃ τώρα νὰ κατασβέσῃ τὴν φλόγα τῆς καρδίας μου; Οἴμοι παμφίλτατε Υἱέ καὶ πῶς θέλω χωρισθῇ τῆς ἀμέτρου σου ἀγάπης; Ὅπως θανάτου ἐστὶν ἡ Σὴ λύπη.

Θλίψεις, οὖν, πόνοι, δάκρυα καὶ ἀναστεναγμοὶ καὶ ταῦτα πάντα ἀπαρηγόρητα, ὅτι ἄρτι βλέπω, χωρίζομαι ἀπὸ σοῦ καὶ λοιπὸν Υἱέ μου ἀποθανοῦμαι κ' ἀγῶ σὺν

σοὶ καὶ ἐλθέτω, δέσμαι σου Υἱέ μου ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριήλ, ὁ δούς μοι πρῶτον τὴν χαρὰν καὶ συζεύξει τὴν ψυχὴν μου μετὰ σοῦ. Ἐἵτα κράξασα φωνὴν μεγάλην καὶ ἀτενίζουσα πρὸς Αὐτὸν ἔλεγε μετὰ δακρύων. Υἱέ μου, Υἱέ μου, τί πέπονθας οὕτως αἰφνιδίως; Πῶς φέρω τὸν χωρισμὸν σου Υἱέ μου; Τότε καὶ ὁ Ἰησοὺς ἐνατενίσας πρὸς αὐτὴν καὶ ἰδὼν τὴν μητέρα καὶ τὸν Μαθητὴν, τὸν ἠγαπημένον Ἰωάννην, ἱστάμενον πλησίον αὐτῆς καὶ κλαίοντα μετὰ τῶν λοιπῶν γυναικῶν εἶπε πρὸς τὴν Μητέρα Αὐτοῦ. Πύλαι ἴδε ὁ υἱός σου. Ἐἵτα λέγει πρὸς τὸν Μαθητὴν, ἰδοὺ ἡ Μητέρα σου.

Ἡ δὲ Θεοτόκος ἔτι πλεῖον κραυγάζουσα ἔλεγε: Διὰ τοῦτο κλαίω ἐπὶ Σὲ Υἱέ μου, διότι παρέδωκάν Σε οἱ Ἰουδαῖοι εἰς πικρὸν καὶ ἀτιμον θάνατον, ὡς αὐτοὶ νομίζουσι, ἀλλ' ὁ θάνατός σου Υἱέ μου ἐστὶν ἅγιος καὶ δίκαιος καὶ σωτηρία τοῦ κόσμου καὶ πρὸς Αὐτὸν ἀτενίζουσα ἔλεγε. Κλῖνον σταυρέ, ὅπως παραλαβοῦσα τὸν Υἱόν μου καταφιλήσω Αὐτόν, ὃν ἐν τοῖς μαστοῖς μου ξενотρόπως ἐθήλασα. Ποῦ τὸ κάλλος σου ὦ Υἱέ μου; Ποῦ σου ἡ εὐπρέπεια ὦ Παμφίλτατε; Ὁ ὦρατός κάλλει παρὰ τοὺς υἱούς τῶν ἀνθρώπων, νῦν δὲ οὐκ ἔχεις εἶδος οὐδὲ κάλλος.

Λοιπὸν σὺν σοὶ ἀποθανοῦμαι, οἱ δὲ Ἰουδαῖοι ταῦτα ἀκούσαντες ἐδίωξαν ἀπ' ἐκεῖ τὴν Θεοτόκον καὶ τὰς γυναῖκας καὶ τὸν Ἰωάννην. Τότε ἡ Παναγὴ ὀδυρομένη ἔλεγε. Οἴμοι, οἴμοι, Υἱέ μου, ὅτι οὐδὲ κατ' ὄψιν ἀφίνουσί με νὰ βλέπω, τί εἶπω εἰς τὴν μισοσθεῖαν τῶν ἀχαρίστων Ἰουδαίων; Πᾶσαι αἱ μητέρες συγκαλούστέ μοι, πᾶσαι αἱ φυλαί, λαοὶ καὶ γλώσσαι συνθρηνησάτέ μοι, ὅτι ἐγὼ πᾶσας τὰς μητέρας ὑπερῆρα τοῖς κλαυθμοῖς καὶ ὀδυρμοῖς.

Ὁ δὲ Ἰησοὺς ἐπὶ σταυροῦ κρεμάμενος ἔκραξε φωνῇ μεγάλῃ καὶ εἶπε: Ἄφες αὐτοῖς Πάτερ, τὴν ἁμαρτίαν ταύτην, οὐ γὰρ οἶδας τί ποιοῦσι. Ἐἵτα λέγει, Διψῶ. Εὐθέως δὲ δραμίων εἰς τὸν στρατιωτῶν καὶ λαθῶν σπόγγον καὶ πλήσας αὐτὸν ὄξους μεμιγμένου μετὰ χολῆς καὶ θείας καλῆμυ ἐπότιζε τὸν Ἰησοῦν. Ὁ δὲ γευσάμενος οὐκ ἤθελε πιεῖν. Οἱ δὲ Ἰουδαῖοι ἱστάμενοι καὶ βλέποντες κατεγέλων αὐτοῦ λέγοντες. Ἐὰν ἀληθῶς λέγῃς, ὅτι Υἱὸς Θεοῦ εἶ, κατὰβηθι ἀπὸ τοῦ σταυροῦ καὶ πιστεῦσάμεν σοι. Ἄλλους ἔσωσας, ἄλλους ἐθεράπευσας, ἀσθενεῖς παραλελυμένους, χωλοὺς, δαιμονιζομένους, νεκρωμένους καὶ ἑαυτὸν οὐ δύνασαι σῶσαι; Ὁσαύτως καὶ ὁ ἐν τῷ ἀριστερῷ μέρει ἐσταυρωμένος ληστής, ἤγγουν ὁ Γήστας, ἔλεγεν:

Ἐὰν Υἱὸς Θεοῦ εἶ σὺ κατὰβηθι ἀπὸ τοῦ σταυροῦ καὶ σῶσον σεαυτὸν καὶ ἡμᾶς. Ὁ δὲ ἕτερος, ὁ ἐκ δεξιῶν, δηλαδὴ ὁ Δημῖας, ὠνείδιζε τὸν ἄλλον λέγων: Ὁ ταλαίπωρε καὶ ἄθλιε, οὐδὲ φοβῇ σὺ τὸν Θεόν; Ὅτι ἡμεῖς μὲν δικαίως καθ' ἃ ἐπράξαμεν, ἀπολαμβάνομεν, οὗτος δὲ οὐδὲν ἐπραξε κακόν. Οὐκ εἶδες ἄθλιε τὸν ἥλιον σκοτισθέντα; Καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν Ἰησοῦν ἔλεγε. Μνήσθητί μου Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου. Ὁ δὲ Ἰησοὺς εἶπεν αὐτῷ. Ἀμὴν λέγω σοι, σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ Παραδείσῳ.

(Συνεχίζεται)

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Γ.Ο.Χ. ΣΕΡΡΩΝ
Ο ΕΓΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ
Ἀριθ 1

Μακαριώτατον
κ.κ. Αὔξέντιον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ Πάσης
Ἑλλάδος Γ.Ο.Χ. Κάνιγγος 32

ΑΘΗΝΑΣ

Μακαριώτατε,

Εὐσεβαστῶς ἀναφέρομεν ὅτι κατὰ πᾶς γε-
νομένης ἀρχαιρεσίας εἰς τὴν Θρησκευτικὴν Κοινότητα
ἡμῶν Γ.Ο.Χ. Σερρῶν τὴν 22 Φ)ρίου ἐ. ἔτους ἐξελέγη-
σαν εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον οἱ κάτωθι:

Ἰωάννης Ἡλιάδης Πρόεδρος
Ἀθανάσιος Σεραφεῖμ Ἀντιπρόεδρος
Χρῆστος Δίγκας Γεν. Γραμματεὺς
Ἀντώνιος Γεωργίου Ταμίας
Ἐμμανουήλ Χ' Ἀγγέλου Σύμβουλος
Παντελῆς Παπαθωμᾶς Σύμβουλος
Ἰωάννης Μπαρακλῆς Σύμβουλος

Β' ΕΞΕΛΕΓΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Γεώργιος Ἀφείδης
Πολυμέρης Γιούτσας
Φωκίων Μωραΐτης

Ἐν Σέρραις τῇ 20 Μαρτίου 1976

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

ΙΩΑΝ. ΗΛΙΑΔΗΣ

ΧΡΗΣΤ. ΔΙΓΚΑΣ

Πανηγύρεις Μαΐου

Τὴν 3 τοῦ μηνὸς ἡμέραν Κυριακὴν τοῦ Παραλύ-
του, ἑορτὴν τῶν Ἀγ. Μαρτύρων Τιμοθέου καὶ Μαύρας
πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοὶ Καρύστου καὶ Κηπουπόλεως.

Τὴν 8 ἡμέραν Παρασκευὴν ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. ἐν-
δόξου Ἀποστ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου πανηγυρίζουν
αἱ Ἱ. Μοναὶ Θερμοπυλῶν καὶ Πετροπόλεως.

Τὴν 9 ἡμέραν Σάββατον ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Ὁσίου.
Νικολάου τοῦ ἐν Βουνένοις πανηγυρίζουν 1) ἡ Ἱ. Μο-
νὴ Θερμοπυλῶν καὶ 2) τὸ Ἱ. Ήσυχαστήριον Δεσφίνης
Ἀμφίσσης.

Τὴν 15 ἡμέραν Παρασκευὴν ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Ἀ-
χιλλίου πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς Γούδας Ἀθηνῶν.

Τὴν 20 ἡμέραν Τετάρτην ἑορτὴν τῆς Παναγίας
Ὁδηγητρίας πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς Γλυφάδας.

Τὴν 21 ἡμέραν Πέμπτην ἑορτὴν τῆς Ἀναλήψε-
ως καὶ τῶν Ἀγ. Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης πανηγυρί-
ζουν 1) ὁ Ἱ. Ναὸς Σπάτων 2) ἡ Ἱ. Μονὴ Κοζάνης
3) τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Ἀνδρέου Περι-
στερίου 4) ὁ Ἱ. Ναὸς Ν. Ἐλβετίας Ἀθηνῶν 5) ἡ Ἱ.
Μονὴ Χίου 6) ὁ Ἱ. Ναὸς Βασιλικῶν καὶ 7) ὁ Ἱ. Να-
ὸς Ἀρεθούσσης.

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

Πρόεδρος

Ἀρχιεπίσκοπος ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ. ΤΗΛ. 628.280

Διευθυντὴς Συντάξεως

Ἀρχιμ. Εὐγένιος Στεργιογιάννης

Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἑσωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δραχμᾶς	60
» Ἐτησίᾳ »	100
Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δολλάρια	6
» Ἐτησίᾳ »	10
Τιμὴ φύλλου δραχ.	5

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἐ-
νημερώνουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατοικίας των.